ultimul înger

cristi mirea

Arhangheli prăbuşindu-se
În tufe cu spini,
Zgâriaţi de gheare demonice
Şi lanţuri metalice;
De oameni bătuţi
Şi animale hăituiţi,
Se ascund de soare şi lună,
De ploaie şi furtună.
Cu penele zdrenţuite
Şi tălpile bătătorite
Se îndreaptă spre casa dărâmată
A spiritului uman.

(extras din volumul de versuri
Hieroglife ale Sufletului de Cristi
Mirea, Ed. Unicon, 2000)

Los muertos

Maşina nespălată de câtva luni, străpunse şoseaua ridicând un nor de praf în spatele ei. Peisajl deşertic în stânga şi în dcristta, formaţiuni stâncoase şi golaşe în spate.

cristi mirea ultimul înger

Totul părea perfect pentru o călătorie spre o destinație necunoscută.
Se opri la o benzinărie undeva în mijlocul lui nicăieri. O pompă de benzină pe marginea şoselei, un frigider cu băuturi răcoritoare, soarele fierbinte ce ardea tot ce prindea în cale şi nişte beculeţe colorate în vitrina prăfuită a bodegii în care stătea vânzătorul.
Uşa maşinii se deschise cu un scârţâit neplăcut urechilor. Coborî din maşină şi îşi aranjă ochelarii de soare. Hainele de piele murdare îl făceau să semene cu un rocker înrăit, gata de scandal. Alimentă cu benzină şi încerca să realizeze motivul pentru care se afla în mijlocul deşertului. După ce făcu plinul intră în bodegă. Nişte clopoței fixați deasupra uşii semnalau prezența sa în acel loc mizer. La tejghea stătea un tip cu barba de o săptămână, ars de soare, duhnind a alcool, cu siguranță mexican.

-Crăciun fericit, spuse bărbatul folosind un accent hidos.

-O fi.

- 24 dolari, spuse vânzătorul.

Paul îl privi scurt, după care căută prin buzunarele pantalonilor de piele.

-Aveți noroc că ați ajuns până aici să faceți plinul, deoarece nu mai găsiți nici o benzinărie pentru mult timp.

-Unde sunt acum?

-La 32 mile de San Juan de Paradiso.

-Sună încântător...

-Dacă vă place iadul.

Aruncă pe tejghea nişte batoane de ciocolată, câteva conserve de cola şi țigări. Bărbatul calculă şi spuse:

-Ceva tare nu vă trebuie?

-Nu beau niciodată când lucrez.

-Când vi se termină programul de lucru?

-Niciodată.

Plăti şi părăsi încăperea scârboasă. Intră în maşină şi porni lăsând un nor de praf în spate.

Când eşti ca mine, uiți ce e duminica sau Crăciunul. Uiți că vreodată au existat aceste obiceiuri. Orice moment de neatenție poate reprezenta moartea ta sau, şi mai rău, blestemarea ta la o viață veşnică. Asta le place lor să facă de multe ori. Te prind şi te fac unul de-al lor, pentru ca tu să suferi că trebuie să existi ca ceva ce deteşti. În seara asta nu mă vor prinde. În noaptea asta voi fi departe de civilizație. În noaptea asta îmi doresc să dorm puțin.

Muşcă din batonul de ciocolată şi apăsă mai tare pe pedala maşinii, îndreptându-se spre locul unde soarele apunea în deşert. Noaptea aceea o petrecu sub un copac ce creştea miraculos în mijlocul pustietății. Stătea proptit de trunchiul zgronțuros privind focul care pâlpâia.

Acum totul este bine. Aici este bine. Dar cum este în restul lumii? În fiecare secundă mor oameni. Oameni pe care aş putea să-i salvez. Aruncă puțin din conserva de cola peste foc pentru al stinge şi se întinse pe spate privind cerul înstelat.

De ce nu poate fi aşa mereu? De ce trebuie să existe asemenea creaturi? Închise pleoapele şi îl auzi. Știa că el este. Auzi acele bătăi de inimă demonice. Simți vibrațiile pe care le emana sângele pompat prin trupul acelei creaturi. Într-un târziu, adormi.

Visă o voce şoptindu-i ceva pe spaniolă. Îşi putea vedea palma în palma unei bătrâne care îi spunea ceva ce nu înțelegea. Apoi vocea spuse: *los muertos*. Atunci îi văzu fața. Bătrâna îl privea înspăimântată. Se trezi re[illegible]nd rapid. Cerul se lumină încet, aşa că

hotărî să plece.

După ceva timp ajunse la marginea satului San Juan de Paradiso. Bărbatul avuse dreptate. Arăta precum iadul. Peste tot doar cocioabe. Era sigur că aici locuiau doar mexicani. Încetini pentru a putea privi imaginea dezolantă a secolului XXI. Se opri la o cârciumă şi intră. La ora 8 dimineața erau deja câțiva bărbați şi beau. Se aşeză la tejghea. O tânără, frumoasă dacă s-ar fi spălat şi ar fi purtat haine curate, îl întrebă în spaniolă ce doreşte. Paul părea nedumerit, neînțelegând ce spune femeia.

-Ce vă pot da, spuse ea apoi, înțelegând că spaniola îi era străină.

-Ceva de mâncare.

-Chilli, spuse femeia plictisită.

-Mai aveți şi altceva?

-Doar chilli.

-O porție de chilli atunci.

Femeia zbieră ceva în spaniolă spre bucătărie şi primi şi răspuns, precis de la bucătarul casei.

-În câteva minute vine mâncarea.

Femeia vru să se întoarcă la locul ei când Paul o opri.

-Aveți o toaletă?

-La dreapta dvs.

Se ridică de la masă şi se îndreptă spre locul cu pricina, care, era convins ca avea să îi strice pofta de mâncare. Duhoarea era insuportabilă, de parcă nu s-ar fi curățat niciodată în acel loc. Când ieşi, observă o bătrână stând la o masă aşteptând să-i plătească pentru folosirea toaletei. Scoase din buzunar câțiva centi şi vru să-i arunce în cutia de colectare când femeia îi prinse încheietura mâinii şi-l privi direct în ochi. Paul tresări, deoarece era femeia din visul lui. Aceasta începu să vorbească ceva în spaniolă. Nu pricepea ce spunea, dar după tonul vocii nu era bine.

Fără să realizeze se aşeză pe scaunul din fața ei şi o privi hipnotizat. Femeia părea foarte bătrână, iar unghiile cu care îi cerceta fiecare crăpătură a palmei erau murdare şi lungi.

Apoi rosti cuvântul: *los muertos*.

Paul o privi nedumerit. Femeia se apropie de el şi spuse:

-Ai un dar care te va ucide într-o bună zi.

-Ştiu.

-Nu ştii nimic. Ceea ce crezi că ştii nu te ajută.

-Unde să mă ajute?

-În lupta cu morții. *Los muertos* vor veni.

Paul tresări. De unde ştia femeia aceea cu ce se ocupa el?

-De unde ştii?

-Eu ştiu multe. Eu spun puțin, dar ştiu mult.

-Ce mă sfătuieşti?

-Găseşte-l.

-Mi-e frică de el. E mult mai puternic decât oricare vampir pe care l-am întâlnit până acum.

-Pentru că nu este vampir.

-Dar ce este?

cristi
mirea
ultimul
înger

-Este *muerte*. Dar nu pe el trebuie să-l găseşti. El te va găsi oricum. Trebuie să cauți copilul.

-Care copil?

Femeia privi scurt în gol şi o avalanşă de imagini se revărsă în mintea ei. Văzu oceanul, țărmul, străzi îngrijite, o clădire la intrarea căreia scria ceva ce bătrâna rosti cu voce tare: *Refugees of the Lord, Birdley*.

Paul o privi nedumerit.

-Poftim?

Bătrâna se trezi din transă şi îl privi din ochi continuând să-i țină palma în a ei.

-Trebuie să găseşti copilul înaintea lui.

-Înaintea cui?

-Ştii tu bine. Dacă îl va găsi înaintea ta *los muertos* ne vor ucide pe toți.

-Cum să îl găsesc?

-Refugees of the Lord, Birdley. Doar atâta am văzut.

Îi eliberă mâna şi parcă adormi. Paul se ridică şi se apropie de tejghea unde îl aşteptă o farfurie mare cu chilli. Nu prea avea chef de mâncare grea la micul dejun, dar cine ştie dacă va mai da de o localitate până a doua zi.

Bărmănița se apropie de el.

-Nu trebuie să credeți ce vă spune bătrâna Rosario. Este bătrână.

-*Eu spun puțin, dar ştiu mult*.

-Acestea sunt cuvintele ei. De unde le ştiți?

-Ea mi-a spus.

-Imposibil, Rosario ştie doar spaniola şi dvs. doar nu ştiți spaniolă.

-E adevărat... nu ştiu. Dar am înțeles ce mi-a spus.

-Dacă ați înțeles ce v-a spus ar fi bine să vă țineți de spusele ei. Ea vede lucruri pe care noi nu le putem vedea.

Paul o privi speriat.

-Aveți ceva de scris?

Femeia îi înmână carnețelul ei si scoase pixul de după ureche. Paul scrise pe hârtie ceea ce femeia i-a spus să caute: Refugees of the Lord, Birdley.

Deseori visa cu Lili. O vedea fugind şi râzând prin parc, ascunzându-se după copaci. Era sigur că el nu a cunoscut-o niciodată aşa. De când o ştia era ciudată, când dulce, când respingătoare. Secretoasă şi senzuală. Ceva îi spunea că ea era exact ca în visele lui. Cu siguranță a fost acea fată drăgălaşă care a avut doar ghinion să dea de el şi astfel să ajungă la pierzanie.

După moartea ei nimic nu mai avea sens. A realizat că nu a cunoscut-o niciodată. Nu ştia cine era femeia pe care o iubea. Doar se folosise de el. Dar ce bine era când se folosea de el. Doar prezența ei îl făcea să uite că duce o luptă inegală pentru o cauză pe care nu o mai pricepea. Parfumul părului ei care se răspândea când ea păşea într-o încăpere. Privirea ei speriată care cerea protecție sau felul ei de a-l părăsi în mijlocul nopții, lăsându-l în patul-cuşcă pentru a se îmbăta în continuare în lenjeria pe care ea s-a lăsat iubită de el.

Era ridicol. Avea peste 30 de ani şi se comporta asemeni unui adolescent. Era imposibil ca la vârsta lui, ea să fi fost prima femeie pe care să o fi iubit. Dar aşa era. Ea era singura care înțelegea ceea ce el face şi accepta vâ[illegible]rea lui. Când poți spune că cunoşti pe

cineva? Niciodată. Poate doar a înțeles ce mişuna prin mintea ei. Nici măcar asta nu ştia - ea nu vroia ca cineva să afle ceea ce ştia.
Imaginea ei finală nu o va putea uita niciodată. Ea devenise ceea ce el ura, vâna şi ucidea. Ea devenise una cu acel monstru. La început crezu că îl trădase, dar ea salvase de fapt foarte mulți oameni prin actul ei de eroism. Şi pentru ce? El tot mai trebuie să vâneze creaturile nopții, nu mai are sprijinul Clubului şi nici acasă nu se mai poate întoarce, fiindcă şi el este vânat. Auzise zvonuri că un grup de vampiri revoluționari vrea să-l nimicească pentru că a dat foc la vilă. De atunci nu mai era în siguranță.
Drumul său însă era mei greu decât credea. Mergea din oraş în oraş în căutare de cuiburi de vampiri unde îşi dezlănțuia furia. Însă cu timpul simțea că a apărut ceva. Ceva puternic era în preajma lui şi îl cunoştea. Simțea că acea prezență ştie cine era. Adevărul era că acea prezență nu se afla în prejma sa. Era foarte departe. El însă avea simțurile atât ascuțite, încât putea percepe vibrațiile acelei prezențe de care era legat prin ceva.

Era în drum spre civilizație. Avea nevoie de o bibliotecă şi de internet. Trebuia să afle mai multe despre cele spuse de Rosario. Nu putea ignora astfel de semne, mai ales că toate investigațiile sale se bazau pe semne, presimțiri şi profeții.

Campusul universității era destul de restrâns, dar nu asta era important. Se strecură cu un grup de studenți în bibliotecă. Sala era destul de încăpătoare şi spre bucuria sa erau destule computere aşezate în locuri mai ferite de ochii lumii, unde putea să cerceteze fără să fie deranjat.
Accesă un motor de căutare pe internet şi introduse ceea ce bătrâna îi spuse: Birdley. Aşteptă să primească rezultatele căutării. Se afişă o listă cu mai multe pagini care conțineau acest cuvânt. Apăsă pe primul rezultat şi se deschise pagina oficială a localității Birdley, Anglia. La prima vedere fu surprins. Anglia. Era cam departe de unde se afla el. Cercetă pagina pentru a găsi ceva indicii despre ce căuta. Dar ce căuta? Nici el nu ştia. Trebuia să fie ceva neobişnuit legat de un copil.
Localitatea exista încă de pe vremea celților şi deşi nu era deosebit de mare ca suprafață şi număr de locuitori părea să fie un loc destul de frecventat de turişti. Poate totul avea de a face cu prezența monumentului Stonehenge care se afla în apropiere.

Citi puțin din istoricul localității, dar nimic nu părea neobioşnuit. O localitate în care nu prea se întâmpla mare lucru. Valuri de holeră sau ciumă au ucis în trecut mulți dintre săteni, dar satul a supraviețuise. Totul părea absolut normal.
Căută cu motorul de căutare al paginii cealaltă informație: Refugee of the Lord. Se deschise o pagină unde scria despre orfelinatul Refugee of the Lord. În ultima lună avusese loc o spargere în arhiva orfelinatului. Când au fost furate dosarele mai multor copii de şase ani.

Această informație chiar era ciudată. Începea că fie sigur că Rosario a văzut ceva.

Admitea că se simțea mai bine de când vampirii nu mai erau o problemă majoră. Pascal avusese grijă să-şi recupereze sângele. Au mai scăpat ici şi colo câteva cuiburi prin deşert, dar acestea nu erau neapărat o provocare pentru el. Față de cei din oraşe, aceştia erau mici copii şi îi putea extermina cât ai zice peşte.
În urma muşcăturii de care a suferit cu mai multă vreme în urmă dobândise un fel de radar pentru vampiri. Putea să le simtă prezența şi acest lucru îl ajuta mult la vânat.

cristi
mir
ea
ulti
mul
înge
r

În ultima vreme însă simțea ceva deosebit. Ceva ce nu se asemăna prea mult cu vampirii, cu toate că nu le era nici foarte străin. Era ciudat, că nu-i simțea prezența aproape de el, ca le ceilalți vampiri. Ştia că era la mare depărtare de locul unde se afla el, dar totuşi îl simțea. Îi simțea puterea şi foamea.

Veghetorii

Trebuia să ajungă la New York. Ştia că doar acolo avea să afle mai multe informații în legătură cu presentimentul său. Noroc că expulzarea sa din Clubul Vânătorilor nu avusese ca efect îndepărtarea tuturor membrilor din preajma sa. Ştia că mai sunt câțiva pe care se putea baza - pentru informații şi chiar protecție la nevoie. Unul dintre ei era părintele Edward. Între timp se mutase la New York şi acolo, pe lângă munca de preot la o mică comunitate din Brooklyn, era membru activ al unei grupări numită Organizația, iar membrii erau vânători de vampiri şi veghetori. Aceştia au fost aleşi din mai multe grupări care combăteau vampiri şi demoni în oraşe din întreaga lume. Dacă se întâmpla ceva ciudat, Edward era cel care ştia şi îi spunea cel mai mult.
Parcă maşina prăfuită în fața unei biserici în stil gotic. Niciodată nu-şi anunța vizitele, deoarece niciodată nu ştia când va ajunge la destinație. Mereu spunea „de plecat ştiu când plec, de ajuns, nu ştiu când ajung". Părintele Edward râdea mereu când vorbea aşa.
Urcă treptele din piatră şi privi clădirea impunătoare de la baza sa. I se părea ciudat cum o arhitectură cu tentă demonică putea să fie un lăcaş cult, în care oamenii se rugau unui Dumnezeu. Rolul statuetelor de protecție împotriva spiritelor rele nu era cunoscut de multă lume. Poate exact această contradicție întărea credința multora. Deschise uşa mare din lemn şi părăsi arşița oraşului pentru a se răcori între pereții groşi ai bisericii. O lumină pală se strecura prin vitralii şi lăsau forme colorate pe podeaua din dale de beton. Un miros de tămâie îl învălui şi îl făcu să se simtă bine.
În bănci şedeau răzleț oameni care se rugau în tăcere. Ecoul paşilor săi îi provoca disconfort, mai ales că în slujba sa gălăgia putea să însemne moartea. Observă că o femeie părăsi confesionalul şi intră repede. Îngenunche şi părintele îl întrebă ce a păcătuit de la ultima sa spovedanie.
- Am ucis.
- Înțeleg fiule. Pe cine ai ucis?
- Am ucis doar persoane care meritau acest lucru.
- Nimeni nu merită să fie ucis. Fiecare îşi va primi pedeapsa în fața lui Dumnezeu.
- Cred că vampirii sunt excepția, nu-i aşa?
Se lăsă scurt liniştea.
- Nu-mi vine să cred că iar m-ai dus, spuse părintele Edward cu bucurie în glas. De fiecare dată faci faza asta şi tot nu mă prind.
- Cred că are de a face cu faptul că te vizitez prea rar.
Ieşiră din confesional şi se îmbrățişară.
-Cât a trecut, cinci luni de când nu ai mai trecut pe la mine?
-Am fost ocupat. Trebuia să fac curățenie puțin prin sud.
-Am auzit de ăia. Se spune că sunt foarte p[illegible]ivi.

cristi
mir
ea
ulti
mul
înge
r

-Şi vorbesc doar spaniola. Trebuia să învăț înjurături în spaniolă ca să pot să mă desfăşor.

-Ştii că nu-mi place când înjuri.

-Ştiu, dar merită.

Cei doi merseră în o încăpere de lângă altar şi Edward scoase două pahare şi turnă vin roşu. Ciocniră şi luară o gură.

-Sper că este vin din rezerva ta personală şi nu din cea primită de la enoriaşi. Cine ştie dacă nu o botează.

-Nu au voie să o boteze prin legea bisericii, şi cei din comunitatea mea sunt foarte credincioşi.

-Cred că asta te încântă.

-Mă face să mă simt bine că nu vorbesc cu băncile goale. Dar ce te aduce pe tine pe aici?

-Mă ştii. Mereu în căutarea pericolului.

-Chiar dacă ştiu că este un păcat, te-am invidiat de multe ori că depui muncă de teren şi că se văd roadele muncii tale.

-Îți subestimezi rolul tău în comunitate. De ce crezi că vin oamenii la tine la biserică? Pentru că le dai sfaturi bune şi le eşti un bun păstor. Crezi că ceea ce eu fac este aşa interesant. De cele mai multe ori sunt speriat că nu ştiu cu cine am de-a face, apoi trebuie să lupt pentru viața mea, şi după ce i-am ucis, rămâne doar praf şi pulbere. Nici măcar un trofeu, doar dacă nu-i smulg vreun dinte înainte de al distruge, ca acesta. Scoase din buzunar un colț de vampir prins ca un medalion de un lanț din argint. Este un cadou pentru tine.

-Credeam că ai uitat de suveniruri.

-Cum să uit! Pe ăsta l-a chemat Eusebio, şi îi plăcea foarte mult chilli-ul chiar şi după transformare. Nu ştiu despre ce este vorba, dar am impresia că rasa lor suferă schimbări. După transformare rămân to mai multe din trăsăturile lor omeneşti. Încep să cred că vor ajunge ca şi oamenii, doar că vor fi nemuritori şi ne vor suge sângele.

-Ce te aduce la mine?

-Să nu-mi spui că voi nu ați observat nimic.

Edward îl privi cu îngrijorare.

-Speram să fie doar în mintea mea. Dar se pare că şi tu simți ceva. Prin urmare a sosit timpul.

-Care timp?

-Începe o nouă eră. Începe era oamenilor şi a demonilor.

-Nu înțeleg.

-Cred că vremea veghetorilor este pe terminate. Simt că legătura cu divinitatea se răceşte.

-Asta ce înseamnă?

-Oricum eram deja în perioada de grațiere, dar nu am crezut că sfârşitul va veni aşa de repede. Nu simți din când în când un fir de aer rece care trece prin tine şi te înfioară?

-Cum să nu. Acest sentiment mă prevenea de vampiri.

-Cum a fost în ultima vreme? Te-ai putut baza pe acest sentiment?

-Dacă mă gândesc bine, în ultima vreme tot mai rar simt fiorul, mai mult mă bazez pe rațiune şi instinct. Ce vrei să-mi spui?

-Îngerii sunt pe cale de dispariție. Ceea ce [illegible] ai tu erau îngeri păzitori, care te

cristi
mir
ea
ulti
mul
înge
r

atenționau. Specia lor este la un pas de a se dezintegra.
-Dar cum? Îngerii nu au vârstă. Cum se poate să fie pe cale de dispariție.
Edward își coborî privirea spre podea și își împreună palmele.
-Lumea și-a creat o imagine despre ceea ce ne înconjoară, cum că anumite lucruri sunt eterne. Eternitate nu există. În nici un caz în felul în care credem noi. Eternitatea înseamnă evoluție, schimbare. Nimic nu poate trăi sute de ani fără să se schimbe. Exact cum ai observat că vampirii încep să semene tot mai mult cu oamenii. Și îngerii au suferit modificări și s-au adaptat noilor cerințe. Mulți au murit în războaie duse cu demonii, însă ceea ce puțini știu este că numărul îngerilor a fost limitat. După ce la început au fost creați ca o specie aparte, s-a ajuns la concluzia că aceștia nu dădeau randament, deoarece nu cunoșteau nevoile omenești, dorințele, problemele. Exact cum suntem noi cu animalele. Noi credem că le înțelegem și că le facem bine, dar putem garanta că ceea ce știm noi despre ceea ce simt ele este veridic? Nu puteam ști, doar bănuim. De aceea a doua generație de îngeri a fost recrutată de pe pământ. În fiecare generație s-au născut un anumit număr de oameni cu potențialul de a deveni îngeri. După moarte, aceștia deveneau îngerii, care erau și oameni și divinitate, puteau înțelege oamenii și de aceea erau buni în rolul lor.

-Vrei să spui că îngerii au fost oameni?

-Deodată nu mai par atât de perfecți în ochii tăi, nu-i așa?

-Într-un fel...

-Experiența lor din viața de pe pământ a fost doar cireașa de pe tort, un fel de bonus, restul a rămas divin. Și sunt pe cale de dispariție, deoarece cei bătrâni după ce nu mai pot face față schimbărilor ideologice și nu mai sunt capabili să înțeleagă umanitatea, își pierd capacitatea de a ajuta și pur și simplu dispar. Sau crezi că o persoană de acum câteva secole ar putea înțelege nevoile noastre actuale? Ar fi șocată și ar spune că suntem toți niște demoni.

-Dar dacă în fiecare generație se nasc potențiali îngeri, de ce sunt pe cale de dispariție?

-Acum șase ani s-a născut ultimul om cu potențial de înger. De atunci nu s-a mai înregistrat așa ceva. Ceva nu este în regulă. Toți veghetorii suntem îngrijorați. Noi suntem cei care îi urmărim tacit pe acești potențiali, însă fără a interveni în viața lor. Ei trebuie lăsați să aibe propriile experiențe de viață.

-Înseamnă că și criminalii se pot naște cu acest potențial?

-Teoretic... da. Este cazul în care demonii i-au atras de partea lor.

-Adică, au în ei și potențial de demon, nu numai de înger?

Edward se ridică și se apropie de fereastră. Privi spre curtea interioară unde niște fete săreau coarda. Păreau atât de inocente. Parcă toată știința lui despre partea nevăzută a lumii nici n-ar exista.
-Aceasta este natura omului. Fiecare dintre noi are la naștere o parte bună și o parte rea. Totul depinde de împrejurările în care crești, de educație, personalitate. La un moment dat, în tinerețe, fiecare se hotărăște cum va fi, bun sau rău. Această decizie nu este conștientă. În funcție de această decizie va fi înger sau demon.

-Înseamnă că totul este o ruletă rusească. Divinității nu-i este teamă că societatea noastră poate naște prea mulți demoni?
-Liberul arbitru. Acest lucru nu poate fi controlat. Trebuie să ai încrederea în partea bună a oamenilor și că aceasta va câștiga războiul.

-Atunci suntem pierduți.

-Nu trebuie să-ți pierzi speranța.

-Îți spune ceva Birdley, Anglia?

Edward încremeni. Se făcu palid şi se aşeză pe scaun.

-Am spus ceva greşit?

-De unde ai auzit de acest oraş?

-De la o mexicană bătrână. Mi-a arătat în minte un orfelinat care se afla în Birdley.

-Ce ştii despre orfelinat?

-Asta vroiam să te întreb pe tine. De aceea am venit la New York. Am primit informația asta şi nu ştiu ce să fac cu ea. Simt că trebuie să merg acolo, sunt chiar atras de acel loc, dar nu ştiu din ce cauză.

Edward privi în gol făcând parcă nişte calcule în minte. Soarele serii lăsa umbre lungi pe mobila veche şi îl învălui pe preot într-o lumină caldă. Acesta ridică privirea, ochii cenuşii pierzându-se în lumina soarelui.

-Ai fost sub ochii mei mereu şi nu am observat nimic.

-Ce să observi?

-Ştiam că eşti talentat, dar nu credeam că tu eşti...

-Ce sunt eu?

-...eşti un Veghetor.

-Vrei să spui că sunt ca şi tine?

-Da. Mereu ai fost, doar că trebuia să câştigi experiență pentru ca acest dar să poată ieşi la iveală. Doar un veghetor simte când un înger are nevoie de ajutor. În acel orfelinat se află ultimul înger născut pe pământ. Se pare că este în pericol.

-Dar este imposibil. Cum să fiu eu? Eu nu am cunoştințele pe care le aveți voi. Nu cunosc regulile. Nu ştiu nimic. Nu se poate ca eu să fiu un veghetor.

-Dar eşti. Şi de multe ori prea multă teorie strică. Cred că la tine instinctul este aşa de bine dezvoltat încât te vei descurca.

-Dar ce trebuie să fac?

-Pe cât se poate nu ai voie să intervii în viața sa. Îngerul trebuie observat de la distanță şi vegheat. Trebuie să afli care este pericolul pe care îl simți. Doar când toate piesele puzzle-ului sunt la un loc ai voie să intervii, când eşti sigur că doar acest lucru poate salva viața copilului.

Toată noaptea avusese vise ciudate, cu ființe hidoase care vroiau să-l sugrume. Erau de-a dreptul atacuri demonice la care nu putea riposta. Se afla într-o beznă de smoală în care creaturile demonice se scăldau şi se încolăceau în jurul lui. Visul se termină când o pană albă căzu de sus şi aduse lumina care făcu ca demonii să se dezintegreze.

Se trezi într-o baltă de sudoare. Se ridică din pat şi se duse la uşă. O controlă pentru a se asigura că e încuiată. Nu-i plăcea să doarmă în alte locuri decât cuşca cu gratii din apartamentul său. Noroc că erau gratii de geamuri, nu că asta l-ar fi apărat prea mult, dar cel puțin iluzia siguranței îl liniştea. Se duse la baie şi se spălă pe față. Se privi în oglindă pentru câteva minute.

Deodată imaginea din oglindă se deformă. În spatele imaginii din oglindă se făcu întuneric şi mâini disperate încercau să-l tr[illegible]în negură. Tresări şi imaginea dispăru. Bău

cristi
mir
ea
ulti
mul
înge
r

un pahar cu apă şi se întoarse în pat. Se aşeză şi privi lumina strălucitoare a lunii pline cum se revărsa în încăpere conferind obiectelor de cult o aură misterioasă. Mereu i se părea ciudat să doarmă la parohia părintelui Edward. Statuetele şi crucifixele parcă îl fixau cu privirea.

Piscina

Apa strălucea în lumina lunii. O siluetă înota în piscina de pe acoperişul blocului. Noaptea făcea ca zgârie-norii din jur să fie o mare de luminițe - în mijlocul lor, piscina în care se bălăcea cineva. Lumina pală părăsea încăperea care dădea spre piscină, se pierdea în noapte.
O femeie care îşi unduia trupul nud în apa reconfortantă în miez de noapte. Câteva spoturi subacvatice dădeau apei un aspect sureal - o pictură lichidă. Kat se apropie de marginea bazinului şi privi spre cameră, unde într-un fotoliu, în întuneric se afla cel căruia îi aparținea apartamentul.
-Nu vii în apă? E superbă. E o noapte frumoasă.
-Sunt ocupat.
-Cu ce?
-Cu o radiografie.
Kat continua să se învârtă în apă.
Bărbatul care stătea în semiîntuneric ținea în mână un plic pentru radiografii. Privea în gol. Îl tulbura ceva. Poate că găsise ceea ce căuta. Simțea că era aproape. Aproape de a crea ceva ce nimeni nu mai văzuse. Se ridică din fotoliu şi se apropie de o cutie care se afla pe perete. Apăsă pe un comutator şi cutia se lumină. Pe sticla mată se afla un desen în tuş. Scoase desenul şi puse radiografia din plic peste sticla luminată.
Radiografia arăta bustul unui om. Totul părea în regulă în afară de două amănunte. Amănunte care îl nelinişteau şi în acelaşi timp îl bucurau. Ştia că era aproape de a pune capăt războiului şi vremea vânătorii se va deschide. Avea să fie un ospăț pentru toată lumea.
Trecu cu degetul peste pata întunecoasă care se afla pe fiecare omoplat din radiografie. Acea formațiune osoasă îl fascina. Era exact ceea ce vroia, şi poate chiar mai mult. Ştia că dacă bănuielile sale erau corecte, trebuia doar să stea cuminte şi să aştepte.
Stinse becul din cutia luminoasă şi se apropie de piscină. Kat îl privi şi se îndepărtă spre mijlocul piscinei. Bărbatul păşi pe apă. Cu paşi liniştiți se apropie de Kat. Aceasta stătea cu spatele spre el şi nu-l observă. Când ajunse lângă ea, trupul lui străpunse suprafața apei şi dispăru în lichid. Kat începu să zâmbească, când îi simți degetele strângându-i carnea tânără. Nu-l vedea, dar îi simțea buzele cum îi sărutau trupul sub apă, sânii, gâtul, clitorisul. Kat gemea şi îl strângea de trupul ei, bărbatul materializându-se în brațele ei. O penetra cu gesturi violente, animalice care făcea valuri în piscină. La un moment dat parcă toată apa începu să fiarbă ca într-un jacuzzi.
Cu Kat în brațe se înălță deasupra apei şi făcu câțiva paşi continuând să o străpungă. La un moment dat deschise gura larg şi îi muşcă gâtul. Kat se zbătea, dar în zadar. Gura lui rupea bucăți de carne din ea. Când se sătură de carne şi sânge o lăsă să cadă în apă. Trupul lui stropit cu sânge se depărtă pe suprafața apei. Se duse la duşul de pe malul

cristi
mirea
ultimul
înger

piscinei şi îşi spălă urmele victimei de pe trup. Privi spre lună.

-Într-adevăr, o noapte frumoasă.

Zelma şedea în camera de zi şi îl privi cu dispreţ.

-Iar ai murdărit piscina. Nu te poți abține şi tu odată?

Dorian se apropie cu furie şi îi prinse gâtul între degete şi o lipi cu spatele de perete.

-Ai ceva împotrivă?

Zelma dădu din cap în semn de nu.

-Nici nu credeam altceva.

Îi cercetă fața precum un animal. Îi mirosi părul. Ochii lui străluceau şi o devorau de vie. O lăsă să cadă şi se întoarse. Zelma începu să tuşească şi îl privi cu ură.

-Ce te-a apucat, Dorian?

-Nu uita pe cine slujeşti.

-Nu vezi că altceva nici nu mai fac. Am devenit menajera ta. Tot timpul trebuie să fac curățenie după ce mănânci şi mereu reuşeşti să mânjeşti tot apartamentul cu sânge şi bucăți de carne, creier şi organe.

-Mi-e foame. Când mi-e foame nu gândesc rațional.

Zelma se aşează pe un scaun şi privi la televizorul unde rula un spectacol pe un post tv japonez. Dorian se apropie de ea şi îi masă umerii.

-Ştii că sunt impulsiv. Mă ierți?

Zelma îşi întoarse privirea spre el. Dorian o privi plin de vinovăție.

-Sunt un demon rău şi trebuie să mă pedepseşti.

Zelma izbucni în râs.

-De nu ai fi atât de frumos şi bun la pat nu te-aş fi iertat.

-Asta a durut. Deci sunt doar un obiect pentru tine.

-Un obiect care mă satisface.

-Jalnic.

-A fost bună măcar?

-Fragedă, exact cum îmi place.

Se îndepărtă de ea şi se aşeză pe un alt fotoliu vis-a-vis.

-S-ar putea să fim pe drumul cel bun.

-Crezi?

-Radiografia spune multe. Se poate să fie şi altceva, dar eu cred că este persoana pe care o caut. Are şi vârsta potrivită. Trebuie să fie ea.

Se apropia dimineața şi lumina începea să împânzească oraşul. Zelma stătea întinsă pe un şezlong pe malul piscinei, pe care tocmai o curățase şi în care apa era de un albastru azur. Privea spre orizontul de clădiri în spatele căruia trebuia să răsară soarele în fiecare clipă. Ura noaptea. Mereu a fost atrasă de lumină, de soare. Mai ținea minte cum stătea la bronzat înainte de a muri şi deveni vampir.

Pe vremea aceea viața era frumoasă, dar ştia că doar ca vampir avea un viitor. Ştia că acest sacrificiu era foarte mare, dar dacă era pentru o cauză dreaptă... Scopul scuză mijloacele se spune şi în acest moment se amăgea cu această zicală. Trebuia să fie în peajma lui Dorian. Era absolut necesar să-l cristi mirea ultimul înger

Prima rază a soarelui atinse terasa şi Zelma privea cum lumina se apropia tot mai mult de şezlongul ei. Chiar când era să o atingă, dispăru cu o mare viteză în cameră şi trase jaluzelele.

Dorian era privilegiat. El avea puteri mai dezvoltate, cu toate că niciodată nu aflase cât este de puternic. Auzise zvonuri cum că pielea lui rezistă la soare mai bine decât al altor vampiri, dar toate astea erau doar supoziţii fără o dovadă concretă. Ea credea că era doar o idolatrizare, şi în acest caz de obicei se exagerează.

Trecu prin mai multe camere. Peste tot dormeau vampiri pe paturi supraetajate. Erau o armată, cel puţin 150 de vampiri care locuiau în ultimele etaje ale clădirii. Ei erau Los Muertos, cei morţi, armata lui Dorian.

În ciuda faptului că îi era apropiat, Dorian era foarte retras, secretuos, şi nimeni nu-i cunoştea planurile. Deşi era mereu înconjurat de vampiri şi vorbea mereu, ea îl surprinse că mintea lui fugea în alte părţi. Acela era momentul în care reuşea să se strecoare în mintea lui pentru scurt timp, deoarece era mai vulnerabil - dar nu pricepea nimic.

Mintea sa era precum un roller-coaster. Un mix de imagini care se învârteau aparent fără o regulă anume.

Ajunse în camera ei pe care o încuie. Nu-i plăcea cazarma de vampiri care se afla lângă ea. Aşa se simţea în siguranţă. Se aşeză pe pat şi sorbi o gură din paharul cu sânge de pe noptieră. Se gândi la ziua absolvirii liceului. Soarele era puternic şi toată lumea era veselă. Toţi erau fericiţi că au scăpat de şcoală. Doar ea nu era fericită. Îi plăcea să meargă în fiecare zi în acel loc, nu pentru a învăţa neapărat, ci pentru a evada din cei patru pereţi care o deprimau.În camera ei se simţea ca într-o închisoare, geamurile având gratii. Nu gratiile o opreau să fie fericită. Lipsa căldurii sufleteşti îi îngreuna existenţa. Era sigură că o dată cu terminarea şcolii nu mai avea nici o scăpare. Trebuia să accepte realitate şi să facă ceva în acest sens. Ştia că trebuia să-şi găsească un loc de muncă.

Lucra într-o benzinărie, şi prefera schimbul de noapte, deoarece ziua o avea liberă şi putea să se plimbe pe malul râului sau să stea în parc.

Într-o noapte o maşină decapotabilă se opri şi un tip deosebit de frumos, după părerea ei, intră şi îi ceru un pachet de ţigări. O privi lung fără să clipească. Zelma se simţi stânjenită, şi îşi trase privirea, cu toate că îşi dorea să îl privească în continuare.

-Dăm o mică petrecere. Vrei să vii?

-Nu pot. Lucrez.

-Păcat, spuse tipul şi dispăru cu maşina.

Toată noaptea se gândi la acel bărbat, care îşi dorea să o iubească, să o sărute, să o salveze din viaţa mizeră şi plictisitoare pe care o ducea. Străinul misterios o mai vizită în următoarele nopţi. Mereu cerea ţigări şi o privea insistent. După ce pleca, Zelma se aşeza pe scaun, îşi ridica fusta şi cu un clips de unghii îşi pişca pielea de pe picioare. Avea nevoie de acea durere pentru a simţi ceva, deoarece sufletul ei era golit de orice sentiment.

Când durerea îi cuprindea trupul o lacrimă se prăvăli pe faţa ei. Simţi cum un deget îi şterge lacrima. Când îşi întoarse privirea îl văzu pe străin privind-o. Ruşinată îşi trase fusta peste genunchi.

-De ce te ascunzi?

-Cu ce vă pot servi?

-Fiecare avem micul nostru secret.

-Doriţi ceva?

cristi
mirea
ultimul
înger

-Să te eliberez de durerea pe care simt că o porți în tine.

-Nimeni nu mă poate salva.

-În locul tău n-aş băga mâna-n foc.

Fără să o slăbească din priviri, ocoli tejgheaua şi ajunse în fața ei. Zelma mai vru să-i spună că acolo intrarea persoanelor străine era interzisă, dar simțea că nu mai are putere nici să respire. Apropierea acelui bărbat o hipnotiza. Bărbatul se lăsă în genunchi în fața ei şi îşi puse palmele pe picioarele ei. Împinse fusta în sus până se observă rana făcută cu clipsul de unghii. Un strop de sânge mărgela în lumina neonului. Îşi apropie buzele de acea picătură şi o culese cu limba. Ochii lui deveniră tulburi şi colții parcă i se ascuțiră.

Zelma nu observă nimic. Stătea cu ochii închişi savurând sărutările bărbatului. Acesta nu mai putu rezista tentației şi îşi înfipse colții în piciorul ei, atingând artera şi savurând sângele cald şi aromat al Zelmei. Scoase un sunet de durere, dar cum durerea şi-o provoca de obicei singură, acum nu o deranja, ci chiar era o excita ca altcineva să o înțepe.

Buzele bărbatului se pierdură sub fusta ei şi mâinile lui îi mângâiau tot trupul. Zelma îi trase trupul aproape şi îi desfăcu nasturii cămăşii. Începu să-i sărute pielea fină dorind-ul tot mai mult. Dorea să îl simtă în ea. În acel moment, parcă citindu-i gândurile, simți cum alunecă în ea. Se mişca parcă fără să se clintească. Ea era ferm convinsă că stăteau lipiți unul de celălalt şi nemişcați, dar îi simțea mişcările de du-te vino în interiorul ei.

-Vreau să te muşc, şopti el la urechea ei.

-Muşcă-mă, răspunse ea, ametită de plăcere.

Bărbatul îşi înfipse colții în gâtul ei şi o secă de sânge, apoi cu unghia îşi tăie pielea la gât şi îi lipi gura de rana sângerândă. Cum sângele îi atinse limba, aceasta începu să prindă viață şi să tragă sângele în trupul ei. Când bărbatul consideră că băuse destul, îi desprinse gura de el, şi continuând actul sexual, se priviră, şi ea îl văzu dintr-o dată cu alți ochi. Îl văzu perfect, cu toate micile cicatrici de pe față de la cine ştie ce zgârietură, rădăcina firelor de păr, porii pielii, dinții, colții, micile pliuri de pe buze, barba rasă.

Avea impresia că tot actul se desfăşura cu încetinitorul, trupurile lor plutind în împreunarea morții, a plăcerii şi a regăsirii ei ca persoană, cu un nou rost în viață. După acea noapte nu-l mai revăzuse pe acel vampir. Nici nu ştia cum îl cheamă, cu toate că de multe ori îi simțea prezența, de parcă transformarea ar fi lăsat o legătură slabă între ei.

Plaja

Lăsă orașul gălăgios în spate şi se îndreptă cu maşina spre plaja de pe Coney Island. De fiecare dată când venea la New York trebuia să privească răsăritul soarelui de pe plajă. Paul ieşi din maşina prăfuită pe care refuza să o spele si îşi dădu jos pantofii. Păşi cu picioarele goale pe nisipul răcoros.

Se apropie de mal, unde valuri mici spălau nisipul. Privi spre răsărit, spre locul unde cerul devenea roziu şi în câteva clipe soarele urma să răsară.

-E superb, nu-i aşa?

Paul îşi întoarse privirea pentru a vedea cine era femeia care tocmai vorbise.

O tânără de douăzeci-şi-ceva de ani privea şi ea cerul din spatele lui.

-Da, e superb, răspunse el.

cristi
mirea
ultimul
înger

-Vin des aici.

-Nu ai ce face noaptea?

-Lucrez ca şi chelneriță în tura de noapte destul de des şi la terminarea programului vreau să văd ceva frumos pentru a dormi mai bine şi pentru a putea spune că nu am pierdut toată ziua dormind.

Paul se aşeză pe nisip, iar tânăra se puse lângă el. Priveau cum sfera incandescentă ieşea din ocean.

-Câteodată cred că doar în acest moment realizez ce neînsemnată sunt, cum micile mele probleme sunt ridicole când vine vorba de imensitatea acestui moment pe care cu toții îl luăm ca pe ceva firesc, fără a vedea măreția care i s-ar cuveni, spuse tânăra.

-Considerăm că este normal ca soarele să răsară, lucru care şi este, doar că această ciclicitate a naturii este o adevărată minune, care conferă viață...

-...sau ucide.

Paul încremeni. Oare acea tânără ştia ceva despre lucrurile cu care se confrunta el zilnic, mai exact noapte de noapte? Era imposibil, cu siguranță era doar o completare firească la spusele lui.

După câteva minute de schimb de cuvinte cei doi se hotărâseră să bea o cafea, aşa că au intrat într-o cafenea unde au şi comandat micul dejun.

-Sunt Mandy.

-Paul.

Apoi fiecare mai sorbi din cafea, de parcă dezvăluirea numelui ar fi instaurat un moment stânjenitor în conversația lor.

-Cu ce ocazie în New York?

-Poftim?

-Am observat că nu ai numere de New York la maşină.

-Sunt din New Orleans.

-Cu ce ocazie în New York?

-Îmi vizitez un vechi prieten. Dar tu, cu ce ocazie în New York?

-De unde ți-ai dat seama?

-Ai reuşit destul de bine să ascunzi accentul tău sudist ai, dar urechea mea nu ai putut să o înşeli.

-Am venit să-mi găsesc norocul în marele oraş.

-Şi?

Ea îl privi nedumerită.

-Ai găsit norocul?

-Greu de spus. Vezi, norocul nu îți va sări în brațe, şi precis nu se lasă forțat. Am învățat că trebuie să am răbdare.

-Şi încerci să ajuți cumva norocul?

-Joc la loto în fiecare săptămână.

După o secundă de tăcere, amândoi au izbucnit în râs.

-Şi ai câştigat ceva?

-Nu, dar odată am nimerit 3 numere.

-Bravo.

-Şi eu am fost mândră de mine.

cristi mirea ultimul înger

-Şi la tine acasă nu credeai că vei găsi norocul?

-Eu... poate l-aş fi găsit, dar fiica mea precis nu.

-Ai o fiică?

-Ştiu că e şocant, deoarece şi eu sunt încă tânără, dar când eşti tânăr şi prost nu te gândeşti la urmări. Aşa că acum am o fată de 3 ani.

-Cum o cheamă?

-Ella.

-Frumos nume.

-De fapt o cheamă Stella.

-Şi de ce crezi că nu şi-ar fi găsit norocul de unde vii?

-Este bolnavă, şi acolo mereu ar fi fost marginalizată de oameni, lucru care nu am vrut să i se întâmple.

Începură să mănânce din micul dejun fără a scoate un cuvânt.

-Ştiu că vrei să ştii ce are, dar nu ştii cum să întrebi ca să nu mă jigneşti.

-Este aşa evident?

-Şi eu aş fi la fel în locul tău.

-Presupun...

-Este alergică la soare. Toată pielea i se face băşici dacă este expusă direct razelor solare. Din această cauză are nişte cicatrice pe mâini care vor rămâne pe veci.

-Şi crezi că aici oamenii nu sunt aşa răi?

-Aici sunt tot felul de ciudați şi oamenii sunt mai deschişi decât în sate. Poate aici va putea merge la şcoală perfect blindată față de soare fără să deranjeze pe nimeni.

-Cu mâncarea nu are probleme? Adică mănâncă orice?

-Ciudată întrebare, spuse Mandy.

-De ce?

-Deoarece adevărul e că nu prea vrea să mănânce nimic.

-Cum e cu carnea crudă?

Mandy încremeni.

-Eşti cumva doctor, de pui întrebări aşa precise?

-Vreun doctor ți-a pus astfel de întrebări?

-Nu, dar mi-aş fi dorit, deoarece pe ei nu-i interesa doar alergia, cu toate că eu încercam să le explic şi alte lucruri ciudate. Mi-au spus că de multe ori copii au gusturi ciudate la mâncare, unora le place pământul de la flori. Aşa că am considerat că nu e motiv de îngrijorare. M-am înşelat cumva?

-Nu ştiu. Adevărul e că nici eu nu am auzit de aşa un caz la copii. Alergia asta solară mi-a trezit interesul şi m-am gândit să întreb ceva ce poate elimina orice dubiu.

-Ce fel de dubiu?

-Nimic important. E doar o bazaconie de-a mea şi nu trebuie să-i dai importanță.

-E ciudat, dar nu cred că e doar o bazaconie. Ceva din comportamentul tău îmi spune că îmi ascunzi ceva.

-Îți ascund foarte multe, şi crede-mă, e mai bine aşa. Dacă ar fi ceva serios ți-aş spune.

Nici nu ştia cum să dispară din acea cafenea ca să ajungă la Edward. Acesta lua micul dejun şi sorbea din cafeaua espresso. Când îl văzu aşa grăbit fără a-şi găsi suflarea, se ridică de la masă, ştergându-şi buzele cu crist/eţelul din material şi îl aşează pe un scaun.

i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

-Ce ai pățit? Ți-e bine?

Paul dădea din cap aprobator.

-Nu ştiu dacă am dreptate, dar să ştii că ceva se întâmplă.

-De ce crezi asta?

-Am informații despre un caz foarte ciudat. O fetiță de 3 ani, care are o alergie foarte violentă la soare şi care preferă carnea crudă.

-Astea nu dovedesc nimic. Sunt multe persoane care suferă de alergie la soare, şi tot nu sunt vampiri sau alte creaturi ale nopții.

-Ceva din povestea asta mă face să cred că nu e doar o alergie normală. Cred că este ceva demonic la mijloc.

Edward se aşeză calm la locul său, rupse o bucată din pâinea prăjită şi întinse unt pe ea.

-Dragă Paul. Mereu am avut încredere în instinctul tău, dar de data aceasta cred că exagerezi. Devii paranoic. Peste tot vezi doar monştri, vampiri şi alte făpturi. Trebuie să accepți realitatea, că nu totul se petrece pe plan supranatural. Coincidențe există şi nu ar trebui mereu să le dăm o însemnătate mistică. Cred că experiența ta cu Lili te-a schimbat într-un fel cum nu mă aşteptam.

Paul îl privi fără nici o expresie pe față. De parcă Edward nu se afla în acea încăpere. Vedea prin el.

-Înainte erai foarte grijuliu, urmai ordinele Clubului şi îți făceai treaba ca la carte. Dar acea femeie te-a schimbat radical. Acum te simți un justițiar. De parcă lipsa ta de teamă te-ar proteja de tot răul de pe lume. Nu uita că eşti om. Nu ai puteri supranaturale pentru a înfrunta toate lighioanele de pe Pământ.

-Adevărat, nu am puteri supranaturale. Dar cine are? Şi acele persoane se ridică din tăcere pentru a lupta?

Edward îl privi fără să răspundă.

-De aceea trebuie să fac ceea ce fac. Recunosc, acum un an eram mai puțin matur. Eram speriat de vampiri şi nu vroiam ca cineva să mă cunoască pentru a nu pune în pericol acea persoană.

-Poate că erai mai puțin matur, dar atunci măcar îți cunoşteai limitele.

-Limitele ni le facem singuri. Atunci nu puteam mai mult. Mă izolam inutil, deoarece de ceea ce îmi era teamă se întâmpla oricum şi oriunde aş merge găsesc indicii. Fiecare persoană cu care discut îmi spune ceva, poate inconştient. Tu numeşti asta paranoia, eu o numesc a citi printre rânduri. Oamenii s-au obişnuit într-atât cu lumea în care trăim, încât uită că pe vremuri era altfel, şi consideră vechile poveşti nişte legende, deoarece pe atunci anumite fenomene nu se puteau explica ştiințific.

-Şi nu crezi că au dreptate când gândesc aşa? Nu crezi că e mai bine să trăieşti aşa, considerând că anumite lucruri nu există, decât să-ți fie teamă la fiecare?

-Eu numesc asta ignoranță. Şti care este cel mai mare avantaj al vampirilor? Oamenii nu cred în existența lor, şi ei trăiesc printre noi. Sunt sigur că unii dintre ei s-au integrat aşa de bine încât au şi un loc de muncă.

-Nu uita că acum eşti un veghetor şi că prioritățile tale trebuie să se schimbe. Un posibil înger, ultimul născut, are nevoie de ajutorul tău.

-Ştiu că este o responsabilitate mare, dar pentru a putea apăra acea persoană trebuie să cunosc mai multe informații. Nici nu ştim cine îl vrea.

-Important este ca tu să îl aperi. Indiferent cine îl vrea de partea întunecată. Nu mai am timp de discuții. Trebuie să țin sluj'ligioasă.

'crist
i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

Părăsi încăperea. Paul rămase locului încercând să priceapă discuția pe care au avut-o. Simțea că se lovea de un zid. Părerea sa nu era luată în seamă. Gândul îi fugea la Mandy şi fiica ei. Trebuia să o revadă pentru a fi sigur că ceea ce vede în fața ochilor e doar un defect genetic, sau o moştenire care a dat greş.

Supermarket

Lumea este un supermarket. Peste tot se vinde şi se cumpără carne omenească. Cel mai groaznic lucru este că nimeni nu mai ascunde acest lucru. Nu există nimic pe lumea asta ce nu se poate cumpăra, dacă ai bani. Zelma ştia că Dorian dorea mereu marfa cea mai bună. Trebuia să fie proaspătă, zemoasă şi testată în prealabil. De multe ori nici nu ştia din ce cauză făcea toate astea.
Acum se afla în limuzina lui Dorian, traversând oraşul în căutarea cinei. Observă o tânără destul de frumuşică lipită de un semafor, privind în gol. Precis drogată, dar asta nu mai conta. Spuse şoferului să oprească. Părăsi maşina şi se apropie de tânără. Aceasta avea ochii injectați şi părea fascinată de stopurile maşinilor care treceau pe lângă ea.
-Îți merge bine? o întrebă Zelma.
-Perfect, spuse tânăra cu un zâmbet pe buze, care părea să nu se stingă niciodată.
-Nu vrei să bei o cafea?
-Mi-e sete, spuse tânăra privind în continuare în gol.
Zelma privi în jur ca să se asigure că nimeni nu observă ce se petrece acolo, dar lumea este aşa de indiferentă, încât putea să o tranşeze acolo în fața lor, şi tot nu s-ar fi uitat nimeni. Zelma era dezgustată. Încerca să o ajute pe tânără să părăsească locul în care părea betonată, dar aceasta de abia se ținea pe picioare. O conduse la limuzină şi o ajută să intre.
Tânăra se aruncă pe bancheta din piele şi îşi închise pleoapele. Zelma făcu semn şoferului să o ia din loc şi porniră.

Liftul era luxos şi urca la apartamentul lui Dorian doar la cheie. Tânăra se lipi cu fața de oglindă şi făcea desene cu degetele pe suprafața aburită de respirația ei. Când ajunseră la ultimul etaj, uşa se deschise şi gărzile de la intrare aruncară o privire de aprobare spre Zelma.
O duse pe tânără în baia de oaspeți - Dorian prefera să-i spună bucătăria, deoarece în bucătărie se spală şi se prepară bucatele. O dezbrăcă de hainele murdare şi parțial rupte. Apa în jacuzzi bolborosea când o ajută pe tânără să intre. Când aceasta se aşeză, luă buretele şi începu să o spele. De data aceasta avea noroc.
De multe ori avea fete care nu erau aşa drogate şi care interpretau greşit toată acțiunea asta. Credeau că Zelma se dădea la ele şi încercau să o sărute. Aceasta era prea varză pentru a mai face ceva. Cu cât spăla jegul de pe ea, cu atât mai mult observa că tânăra nu putea avea mai mult de 16 ani, un copil. În acel moment se simțea foarte vinovată. Fura de fapt copilăria acelei fete, cu toate că era sigură că acea fată a trecut în cei 16 ani prin mai multe decât ea.

cristi
mirea
ultimul
înger

După ce o îmbăie o ajută să iasă din cadă şi îi şterse trupul cu prosopul. Observă că avea cercei cam peste tot pe trup, în sfârcuri, buric, limbă. Era sigură că lui Dorian îi va place de ea. Tânăra se dezmetici puțin, încât se putea ține singură pe picioare şi îşi strânse singură halatul de baie. Era interesant că nu întreba de ce se află acolo sau cine erau cei din jur.

Zelma o conduse pe terasă unde Dorian stătea întins pe un pat de plajă şi vorbea la telefon. O lăsă pe tânără în fața lui. Acesta o privi, îi făcu semn să se învârtă, iar tânăra, de parcă ar fi fost teleghidată i se supunea. Convorbirea telefonică continua. Îi făcu semn cu mână să se dezbrace, iar tânăra îl ascultă. Zelma stătea pe un scaun în camera de zi şi privea spectacolul, aşa cum făcea în fiecare seară.

Dorian închise telefonul şi o privi îndelung.

-Cum te cheamă?

Vocea lui blândă dar fermă îi inspira încredere.

-Georgia.

-Ca numele melodiei „Georgia on my mind”?

-Mamei mele i-a plăcut acea melodie.

-Şi ce face mama ta acum?

-Precis îşi face griji din cauza mea.

-Nu are de ce să-şi facă griji. Aici eşti în mâini bune.

-Da, spuse Georgia cu un tremur în glas.

-Ți-e frig?

-Puțin...

-Dacă vrei, poți să înoți puțin. Piscina este încălzită. Sau poate tremuri că ai nevoie de marfă.

Tânăra îşi ridică privirea spre el. Dorian deschise o cutie metalică şi îi arătă toată gama de droguri pe care o avea. Ochii tinerei licăriră.

-Dacă vrei ceva, trebuie să-mi faci ceva în schimb.

-Ce?

-Ia-o în gură.

Dorian îşi desfăcu halatul de mătase şi o îmbie să se apropie. Tânăra ezită puțin, dar trupul ei dorea mai tare drogurile decât mintea refuzul. Lupta nu era dreaptă, dar aşa fiecare era fericit. Georgia se aşeză pe bancă lângă el şi începu să muncească. Dorian se lăsă iar pe spate, îşi împreună palmele în spatele capului şi privea stelele cu zâmbetul pe buze.

După un timp o opri şi îi ceru să se aşeze pe patul de plajă alăturat. Îi spuse să aleagă ce doreşte din droguri. Fata se servi cu cocaină, după care se întinse. Dorian se ridică şi se apropie de ea. Începu să-i miroase trupul precum un animal. Când ajunse între picioarele ei, mirosi mai atent şi zâmbi.

-Îmi place cum miroşi.

Tânăra se ruşină. Cum să îi placă? Precis avea două-trei boli venerice şi cine ştie ce a mai strâns de pe stradă. Dorian intră cu degetul arătător în interiorul ei umed şi o privea cum savura. Scoase degetul şi îl linse ca pe cea mai bună înghețată. Îi întoarse trupul şi o luă de la spate.

Mişcările sale deveneau tot mai violente. Unghiile lui lăsau dâre de sânge pe spatele ei şi sexul ei începu să sângereze. Georgia nu mai ştia ce este realitate sau efectul drogurilor. Când Dorian se apropie de orgasm îşi arătă colții şi o muşcă de gât. Trupul fetei începu să

cristi mirea ultimul înger

tremure şi toţi muşchii i se încordară pentru a aduce cireaşa de pe tort în orgasmul lui Dorian. Apoi începu să muşte din ea bucăţi de carne, alegând doar anumite locuri, de parcă era un om care mânca carne de pui.

Mostenirea

Mandy fu surprinsă când îl văzu pe Paul stând la o masă în localul în care ea servea. Nu credea că îl va mai revedea, după modul cum plecase data trecută. Se apropie cu bolul de cafea şi cu o ceaşcă.

-Cafea?

-Da.

-Ce te aduce prin zonă?

-Îmi place mult service-ul în localul ăsta. Aveţi un sandvici cu piept de curcan foarte bun.

-Drept să-ţi spun, sandviciul nostru cu curcan este poate cel mai nasol din oraş.

Paul zâmbi.

-M-ai prins. Cred că vroiam să vorbesc cu şeful tău să-ţi facă o mărire de salar pentru că eşti o chelnăriţă excelentă.

-Nici nu te-am servit, aşa că nu ai cum să ştii? Poate voi scăpa cafeaua fierbinte la tine în poală şi atunci nu vei mai avea o părere aşa bună despre prestaţia mea.

-Te-am urmărit de câteva minute cum te comporţi cu clienţii. Chiar îţi place ceea ce faci.

-Aşa este, m-am născut ca să servesc. Scuză-mă, ştiu că a fost nepotrivită remarca mea, dar când văd că clienţii sunt mulţumiţi mă simt bine.

-Nu trebuie să-ţi fie ruşine că îţi place să fii chelnăriţă. Jumătate din Hollywood a lucrat ca şi chelner înainte să se afirme.

-Nu că aş avea astfel de aspiraţii.

-Bineînţeles că nu.

-Ar cam trebui să comanzi ceva că şefu' mă priveşte deja.

-Ce îmi recomanzi?

-Supa de roşii. E chiar foarte bună.

-O porţie te rog.

După jumătate de oră părăsiră localul, deoarece tura lui Mandy se terminase. Se îndreptară spre plajă să vadă răsăritul. Era ciudat cât de bine se simţea în preajma ei. Părea atât de normală, având în vedere lucrurile cu care avea el de-a face zilnic. Se aşezară pe o bancă lângă faleză şi se descălţară, simţind nisipul rece sub tălpi.

-Cu ce te ocupi?

Întrebarea la care nu ştia cum să răspundă. Cum să îi explice că este plătit de o societate secretă care combate creaturi demonice. Nimeni nu l-ar fi crezut. Trebuia mereu să inventeze ceva şi aceasta era partea care îi displăcea cel mai mult, să mintă.

-Am un loc de muncă destul de periculos ar spune unii, dar eu nu sunt de aceeaşi părere.

-Şi-anume?

-Sunt vânător.

crist
i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

-Şi ce vânezi aici în New York? Şobolani?

Amândoi zâmbiră, deoarece se ştia că New York-ul avea nişte exemplare destul de bine dezvoltate.

-Nu, eu vânez persoane care ucid alte persoane.

-Un fel de vânător de capete?

-Şi aşa poți să-i spui. La unii chiar trebuie să le tai capul.

Mandy încremeni.

-Glumeam. Recunosc că e o glumă nesărată, şi după cum se pare, nimeni nu o gustă în afară de colegii de breaslă.

Îl privi zâmbind.

-Şi ți-a fost deja viața în pericol vreodată?

-De mai multe ori.

-Şi nu te-ai gândit să renunți? Să găseşti ceva mai puțin periculos. De exemplu să fii chelnăr.

-Cred că meseria mea m-a făcut prea dur cu cei din jur, şi dacă un client nu s-ar putea hotărî care din bombele de calorii să le aleagă, cred că l-aş snopi în bătaie.

Amândoi zâmbiră, şi Paul chiar se imagină în altă postură decât cea de vânător de vampiri. Ce ar putea să facă? Nimic. Unii oameni se nasc pentru o anumită meserie, aşa cum el pentru cea de vânător.

-Trebuie să-ți pun o întrebare, care mă roade de la ultima noastră întâlnire. Ştiu că nu este chiar potrivită, dar poate m-ar ajuta să înțeleg anumite lucruri şi poate aşa te-aş face şi pe tine să înțelegi situația.

-Vorbeşti în rebus. Întreabă-mă ce vrei.

-Ce poți să-mi spui despre tatăl fetiței tale?

-Ce-ți veni? Asta e o întrebare care se pune la a doua întâlnire? Glumeam doar, nu trebuie să te sperii. Nu am probleme cu acest subiect. Era un tip foarte şarmant. Era mai în vârstă decât mine, dar acest lucru nu m-a interesat. Am fost naivă, recunosc. Când ai doar derbedei în jurul tău, un tip stilat care este interesat de persoana ta te fascinează. Ne pierdeam nopțile povestind despre lume şi viitor.

-Îl ştiai de mult timp?

-Nu. Era doar în trecere prin oraş. Spunea că a venit pentru nişte afaceri în oraş şi că şi-a prelungit şederea din cauza mea.

-Cum îl chema?

-Avea un nume mai neobişnuit, dar America e mare şi aici găseşti oameni din toate părțile. Îl chema Pascal.

Paul păli la față. Deşi se aştepta să audă acest nume, în adâncul sufletului spera să se înşele.

-Ai pățit ceva?

-Speram să nu mai aud acest nume vreodată.

-Să nu spui că îl cunoşti?

-Din păcate l-am cunoscut.

-Cum adică l-ai cunoscut.

-A murit.

-Nu se poate.

-Acum un an, a fost ucis de o prietenă de-a mea.

-Dar cum?

-Era foarte rău. Tot ce ți-a spus a fost o minciună. Ştia să seducă pe oricine, dar totul cu un scop.

-Scop? Ce scop putea să aibă? De la mine nu a primit nimic.

-Fetița ta.

-Ce-i cu ea?

-El este motivul pentru care fetița ta este bolnavă. De fapt nu e bolnavă, e doar altfel.

-Dar doctorii...

-Doctorii nu ştiu nimic despre asta.

-Dar ce are?

Cum să îi spui unei femei că fiica ei este un demon, că este un vampir, că îi place sângele şi carnea proaspătă? Există o modalitate de a explica oricărui muritor de rând, care nu a avut tangență cu lumea asta, de multe ori invizibilă nouă, cât mai rațional, ce înseamnă vampirismul, fără ca ei să te ia în derâdere? Ar spune că ai văzut prea multe filme de groază şi că ar fi mai bine să nu mai citeşti reviste paranormale care dau crezare oricărei legende.

-Pascal a fost un demon. Un vampir.

Mandy nu spuse nimic. Îl privea nedumerită, parcă aşteptând poanta glumei.

-Ştiu că mă crezi nebun acum, dar ăsta este adevărul. A fost primul vampir.

-Fugi de aici.

-Eu sunt un vânător de vampiri. Am omorât deja mulți dintre ei. Familia mi-a fost ucisă de vampiri. Crezi că aş inventa aşa ceva? De ce să inventez?

-Pentru că ai scăpat din casa de nebuni?

-Nu ți se pare ciudat că fiica ta preferă carnea crudă? Corpul ei cere sângele.

-Să zicem că ce spui tu este adevărat. După cum se ştie te transformi în vampir doar prin muşcătură. Ea nu a fost muşcată.

-Tu nu l-ai cunoscut pe Pascal. Era un maniac. Vroia să făurească un demon veritabil şi nu jumătate-demoni, ceea ce erau vampirii. Vroia să facă pe cineva aşa cum era tatăl lui, prin încrucişarea genelor şi nu prin transfuzie de sânge. Vroia să facă o rasă pură. De aceea peste tot în lume a însărcinat femei în speranța că planul lui va da roade.

-Nu pot să cred aşa ceva.

-Fiica ta este moştenirea lui Pascal. A creat ceva ce nu a mai existat. Un vampir care s-a născut, care creşte ca oamenii, dar care are slăbiciunea vampirilor, şi care nu cred că va dobândi vreodată eternitatea. Prietena mea a fost ucisă de moştenirea lui Pascal. Şi cu ea a experimentat, copilul însă a mâncat-o de vie.

Mandy îşi acoperi gura cu palma şi ochii i se umeziră.

-Dar cum este posibil aşa ceva?

-Nu ştiu. Unele lucruri nu ar trebui încercate. Nu vezi că şi în zilele noastre se fac tot felul de încrucişări între animale pentru a scoate specii mai rezistente, mai perfecte. Oamenii sunt predispuşi să facă pe Dumnezeu. Nu se vor lăsa până când acest lucru va duce la pierirea speciei.

-Vrei să spui că sunt în pericol în preajma fiicei mele?

-Trebuie să o văd. Aşa nu pot spune cât de avansat e vampirismul la ea.

-Şi dacă vei constata că este ceea ce tu presupui, ce se va întâmpla cu ea?

Ce să-i spună? Că va trebui să o ucidă? Sau că poate să închidă un ochi, dar atunci într-o bună zi Mandy va fi ucisă de propria fiică?

-Cred că şti ce ar trebui să se întâmple cu e

cristi
mir
ea
ulti
mul
înge
r

-Nu se poate.
-Mai întâi trebui să o văd, ca să fiu sigur.

Uşa se descuie şi cei doi păşiră în apartamentul minuscul al lui Mandy. Dădaca dormea pe canapeaua din camera de zi. Mandy o trezi şi îi spuse că poate pleca acasă. Intrară în dormitor unde se afla pătuţul Ellei. Aceasta dormea liniştită. Părul auriu îi cădea în bucle în jurul feţei angelice. Nu puteai crede că aşa o făptură inocentă este un demon. Deodată deschise ochii şi îl privi fix pe Paul. Acesta încremeni. Aceeaşi privire ca şi Pascal, rece, dură şi ameninţătoare, apoi când o văzu pe mama sa începu să zâmbească, dar cu coada ochiului nu-l slăbea pe Paul. Acesta era fascinat cum de aşa mică putea să aibă personalitate de vampir. Mandy o luă în braţe şi merse cu ea în bucătărie, fiind urmate de Paul, care era fixat de privirea glaciară a Ellei.

-Este sau nu?

Paul se apropie de fetiţă. Îi luă capul între palme şi îl mişcă în toate părţile. Apoi vru să-i deschidă gura, dar fetiţa se împotrivi şi se uită disperată spre mama sa.

-E în ordine dragă, poţi deschide gura.

Paul îi cercetă dinţii şi observă colţii proeminenţi, care erau tipici vampirilor. Într-un moment de neatenţie fata îl muşcă de deget şi începu să sugă sângele. Paul se trase speriat şi căzu pe podea. Fata vru să sară la el, dar Mandy o linişti.

-Mai vrei altă dovadă?

Mandy începu să plângă cu Ella în braţe.

-În baie în spatele oglinzii găseşti plasture.

Cu degetul sângerând, Paul trecu micul hol şi intră în baie. Se aşeză pe capacul toaletei şi ţinu degetul sub jetul de apă rece. Gândurile sale erau pierdute. Cum era posibil? Nu mai auzise ca încrucişarea între vampiri şi oameni să dea rezultate. Dar el era primul, cel care era cu sângele pur. După cum se pare, doar el a fost capabil să facă aşa ceva. Cine ştie câţi copii a lăsat în întreaga lume.
Întrebarea este, ce va face acum?

Recrutarea

Clubul era plin de oameni care dansau ca nebunii pe ritmuri tribale. Sala era destul de înaltă, având doar un nivel pentru separeuri, de unde se putea urmări sala pulsând. Fotoliile din piele formau insulițe de discuții unde doar persoanele importante aveau voie să stea. Plebea avea tejgheaua de lângă ringul de dans, că doar nu au venit într-un club să povestească. Muzica era aşa de tare, încât oricum nu ar fi reuşit.
Dorian stătea în hainele sale de piele tolănit pe un fotoliu. Sorbea dintr-un pahar cu şampanie şi urmărea masele vii care dansau nebuneşte. Şi-ar fi dorit să se arunce în mijlocul lor şi să îi muşte. Ar fi fost paradisul pentru el, dar pentru moment trebuia să se liniştească. Toate la vremea lor.

Zelma stătea într-un alt fotoliu şi părea foarte plictisită. Se bucura că măcar în seara respectivă nu va trebui să-i caute de [illegible]are.

[illegible]
i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

La un moment dat ochii lui Dorian se ațintiră asupra unui tânăr, cu un trup atletic, sănătos care se mişca foarte bine. Tânărul se opri brusc din dans şi îşi ridică privirea spre Dorian. Deodată parcă muzica se auzea în surdină şi tânărul, ca hipnotizat, privea fix spre etaj.

Dorian zâmbi şi se întoarse spre Zelma.

-Mai avem unul.

-Eşti sigur că e bun?

-Asta îmi vei spune tu.

-Nu la asta mă refeream...

-Se va face. Are potențialul şi doar asta contează. Acum recrutăm, vedem ce poate şi apoi facem trierea. Acum ai onoarea. Te aşteaptă în spatele clubului. Grăbeşte-te.

Lui Zelma nu-i plăcea când Dorian intra în mințile muritorilor şi îi manipula. Acum însă trebuia să accepte. El e şefu'. Şefului nu te împotriveşti. Dacă şefu' vrea ca tu să te distrezi puțin, nu îl refuzi.

Ieşi pe uşa de incendiu în curtea din spate. Peste tot doar containere cu gunoi şi un miros acrişor de mucegai. Lipit de perete stătea tânărul, încercând să-şi aprindă țigara. O observă apropiindu-se.

-De fapt nu fumez. Nu mai fumez, mai exact. Nu pot scăpa de ticul de a aprinde țigara. După ce o aprind o sting imediat. Lăsă țigara să cadă pe beton.

Zelma se opri în fața lui şi îl privi dezinteresată.

-Faci ceva sport? îl întrebă.

Tânărul se simți flatat şi zâmbi.

-Când am şi eu timp, fac kick-box.

-Se vede, spuse Zelma, dezghețându-se puțin. Ai venit singur?

-Nu, cu nişte prieteni, dar care m-au părăsit că au găsit nişte fete.

-Şi te-au lăsat singur? Ăştia nu-s prieteni.

-Asta mă gândeam şi eu.

Degetul Zelmei trecu peste pieptul său şi îl privi intens.

-Îmi place maieul tău, spuse ea.

-E şi preferatul meu.

-Parcă e turnat pe tine.

Zelma realiza că exagera şi că putea da greş cu metoda asta. Prostii, cum să dea greş? Tipul ar fi înghițit orice prostie dacă observa că pică ceva. Sex.

-Îmi place părul tău. E natural?

-Da. Când eram mic arătam ca un miel.

Zelma zâmbi şi scose un chicot tipic adolescentelor. Făcu un pas spre el şi îl sărută pe buze. Cei doi începură să se pipăie şi să se sărute. Degetele Zelmei se strecurară sub maieul strâmt şi îi desfăcură pantalonii. Bărbatul o lipi cu fața de perete, îi ridică fusta scurtă, îi trase jos chiloții şi o penetră.

După terminarea actului, Zelma îl îmbrățişă şi îşi înfipse colții în gâtul său. Bărbatul nici nu mai avu timp să reacționeze, că îl secă de sânge, după care îşi muşcă încheietura şi lăsă câteva picături din sângele ei să atingă buzele trupului neînsuflețit. Inima parcă primi electroşocuri şi începu să bată. Îşi lipi buzele de mâna ei şi reînvie ca vampir.

Peste câteva minute cei doi reveniră în club şi urcară la masa lui Dorian care îi privi zâmbind.

-Ți-am promis prea mult? o întrebă Zelma.

cristi mir ea ulti mul înge r

-Deloc.
-Eu sunt Dorian Corvus Corax. Se ridică din fotoliu şi îi întinse mâna drept salut. Eu sunt şefu'.
Tânărul îl privi şi spuse:
-Eu sunt Matt.

-Ştiu cine eşti. Mattew John Stevens. 25 de ani, necăsătorit, curier ciclist, ai un apartament cu o cameră şi o pisică care presupun că nu te va mai recunoaşte după miros când te va revedea. Scuze, am uitat să-ți spun că nu te va mai revedea. Acum ai fost recrutat pentru o luptă despre care nu trebuie să ştii nimic. Nu trebuie să-ți baţi căpşorul tău frumos pentru detalii, tu trebuie doar să faci față antrenamentelor şi să devii un luptător bun.

-Pe ea o pot revedea?

O privea pe Zelma cu ardoare, iar Dorian răspunse:
-Dacă ea vrea, te va anunța, în rest îți este interzis să o acostezi. Nu cred că vrei să o vezi furioasă. Şi acum vă rog să mă scuzați. Mi s-a făcut puțin foame şi cobor să-mi iau o gustare.
Coborî pe treptele metalice până la jumătate, privi în mulțime şi când văzu o fată care îi plăcu, arătă cu degetul spre ea şi fata părăsi ringul de dans şi se apropie de el. Dorian ajunse jos şi o sărută, după care părăsiră clubul.

Visul

Colinele de un verde crud făceau ca ochii lui Paul să lăcrimeze. Acele locuri nu le mai văzuse niciodată. Pâlcuri de copaci înverziți se întrezăreau prin ceața lăptoasă a dimineții. Umbre ciudate se strecurau printre crengi şi vuiete înspăimântătoare treceau pe lângă urechea lui.
Auzi un sunet în dreapta sa şi îşi întoarse privirea. Observa cum nu departe de el, un lăstar creşte cu o viteză nefirească, devine încet copac, înfrunzeşte şi înfloreşte instantaneu după care se uscă şi este desfrunzit de o rafală de vânt.
Auzi un croncănit şi privi spre corbul care zbura singur pe cer. Simți cum cineva îl prinde de mână. Privi în jos şi văzu un băiat a cărui față parcă era ştearsă cu guma şi care îl ținea de mână. Băiatul începu să plângă şi sunetele sale scoteau un ecou de parcă se aflau într-un butoi metalic.

- Mă va găsi, şopti acesta.
- Cine te va găsi?
- Corbul. Pe mine mă caută. Ştiu că pe mine mă vrea şi până la urmă mă va găsi.
- Dar un corb nu are ce să-ți facă. E doar o pasăre.
- Şi îngerii sunt doar oameni.

Până să se dezmeticească, băiatul dispăru, cu toate că îi mai simțea degetele strângându-i palma.

crist
i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

Paul se trezi buimac după vis în plină noapte. Se duse la fereastră şi o deschise. Mireasma florilor din curtea interioară a parohiei împânzi camera. Era lună plină şi noaptea părea de argint. Umbrele parcă erau mai ireale decât de obicei.
Se pare că noua sa menire de a fi veghetor era pe cale să îl ia din urmă. Trebuia să plece, ştia asta. Trebuia să aibă grijă de un înger în devenire, sau poate demon...
În timp ce privea în noapte, pe acoperişul clădirii de vis-a-vis observă o siluetă privindu-l. Nu era sigur, deoarece un nor acoperi brusc luna. Un sentiment straniu îl cuprinse, de parcă acea arătare ştia cine este. De parcă îl privea nu cu ură, cum fac deobicei vampirii, ci plin de curiozitate. Silueta dispăru când luna reapăru. Poate totul a fost doar un miraj al nopții, din cauza oboselii şi a visului ciudat.

Dimineața îl trezi cu razele calde şi cu bagajele pregătite pentru plecare. Edward bătu la uşă şi intră în camera lui Paul.

- Mă bucur că iei în serios rolul tău de Veghetor.
- Am de ales?
- Sincer să fiu, nu prea.

- Nici dacă aş vrea să ignor acest fapt nu aş putea, deoarece mă invadează deja şi în vise.

Îşi mai îndesă nişte haine în geamantan.
-Sigur nu vrei să-ți mai dau o geantă?

-Dar ce-s eu, muiere? O geantă e suficient, că doar nu merg la parada modei.
-Omul tău de legătură acolo este Maddox, un tip cam excentric, dar simpatic.

-De ce am nevoie de el?
-Pentru că aşa se lucrează într-o organizație. Acum nu mai eşti un vânător de vampiri care se urcă în rabla sa...
-Hei, vezi ce zici despre maşina mea, de multe ori mi-a salvat pielea.

-Vreau să spun, acum ai o responsabilitate mai mare. Nu mergi doar să ucizi vampiri.

-Dar ce-o să ucid?

-Asta vei afla când ți se va arăta acea creatură.

-Mereu eşti aşa de zgârcit cu informațiile?

-Doar atunci când nu am informații. Îmi pare rău, dar nici noi nu ştim mai multe. Crede-mă că am fi trimis un vegehtor experimentat să rezolve acest caz, dar din moment ce ai fost contactat de înger...

-...sau demon.

-...de înger, se pare că doar cu tine va coopera. Tu du-te şi fă-ți treaba.

Trebuia să zboare peste ocean în doar două ore şi ştia că ar fi fost bine să se îndrepte deja spre aeroport, dar trebuia să-şi ia rămas bun de la Mandy. Se foi în fața restaurantului unde lucra şi nu ştia ce să facă. Dacă intra şi ea nu vroia să vorbească cu el? Posibilitatea exista, mai ales după vestea pe care i-a dat-o referitor la Ella. Şi el ar reacționa la fel.
Când a aflat că părinții lui au fost de fapt uciși de vampiri şi nu de oameni, a fost la fel de reticient. I se părea imposibil, cu toate că, ...l fiind, mintea acceptă mai uşor existența

crist
i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

unor personaje care se presupune că nu există. Ştia că informaţia pe care i-a dat-o lui Mandy trebuia digerată şi precis nu ar vrea să-l vadă.
Privi prin vitrină şi observă că Mandy îl zărise. Îi spuse ceva la ureche colegei şi ieşi din restaurant. Răsăritul o orbea, aşa că îşi feri ochii de soare cu palma, privindu-l încruntată.

-Ai venit...

-Voi pleca.
Mandy îl privi nedumerită.
-Deci este o vizită de adio?
-Nu ştiu încă. Trebuie să plec în Anglia. Acolo cineva are nevoie de mine şi se pare că nu mai este mult timp.
-Vei reveni?

-Dacă voi supraviețui, da.

Mandy îl privi speriată.
-Cum adică, dacă vei supraviețui?
-Chiar dacă ție îți este greu să accepți, există creaturi care au planuri mai mărețe cu omenirea decât am crede. Eu am fost ales pentru a duce una din luptele împotriva lor.
-Încă am impresia că mă aflu în filmul greşit, vampiri şi vânători de vampiri.

-Te înțeleg... aşa că nu este nevoie să-mi explici, că pentru moment nu eşti convinsă, că ceva din ceea ce ți-am spus este adevărat. În timp însă vei ajunge la cuvintele mele.
-Deci crezi că singura şansă de a o salva pe Ella este, să o... nici nu pot rosti cuvintele.

-Eu pot să-ți spun ce să faci. Asta aş face eu dacă aş fi în locul tău. M-am aflat deja într-o situație asemănătoare şi ştiu cât este de greu să iei o astfel de hotărâre, dar când nu vei avea încotro, o vei face, crede-mă.
-Când vei reveni?

Îl privi cu durere, de parcă ar fi vrut să-i mai spună o grămadă de lucruri, dar nu găsea cuvintele. Paul o strânse în brațe puternic. De mult nu mai simțise acest sentiment familiar, care acum îi trecea prin tot trupul, de parcă nu ar mai vrea să se desprindă.

-Ai grijă de tine, îi spuse el la ureche, o sărută pe păr şi plecă.

Ceea ce ura era faptul că nu putea să-şi ia armele cu el. Nu ar fi trecut de vamă cu ele. Aşa se simțea expus pericolului. Încercă să doarmă puțin în timpul zborului, deşi îi era greu. Ştia că pentru ceva vreme va fi amețit din cauza diferenței de fus orar, aşa că puțină odihnă nu strica.
Când se trezi, observă că lumea în jur încă mai dormea. Privi în jur şi observă filmul care rula pe ecranul de la capătul coridorului fără ton. Se uita în jur după o stewardesă. Apoi apăsă pe butonul de deasupra capului pentru a o chema. Auzi în spatele său paşii tinerei care veni.
Aceasta îl privi cu zâmbetul pe buze, dezvelindu-şi colții însângerați. Paul se panică, neştiind ce să facă. Privi disperat în jur şi observă că toți călătorii auveau gâtul sfâşiat.
Se trezi din somn şi privi agitat în jur. Totul era în regulă. Călătorii trăiau şi stewardesele erau oameni. Îşi şterse fruntea cu un şervețel umed. Comandă un pahar cu wiskey cu gheață pe care îl bău pe loc. Interiorul avionului parcă se micşora, claustrofobia punând stăpânire asupra sa.
Pilotul avionului le vorbi şi îi rugă pe pasageri să îşi pună iar centurile de siguranță

cristi
mir
ea
ulti
mul
înge
r

deoarece urma să aterizeze.
Paul privi pe geam Londra cum strălucea în lumina soarelui care răsărea în depărtare sub norii groşi.

MaDDox

Ieşi din terminal pe banda rulantă care ducea pasagerii spre sala de aşteptare. I se părea ciudat să fie dus ca o marfă în supermarket, dar toti pasagerii au ales această metodă şi se conformă. Privi prin ferestrele mari cum ploaia măruntă uda rapid betonul. În sala de aşteptare căută persoana de contact.

Se şocă când observă cine ținea pancarta cu numele său.

Era un bărbat cam de 50 de ani, cu părul cărunt şi până la umeri cu o pălărie de cowboy, cu ochelari de soare alungiți şi oglindiți şi un pardesiu din piele destul de uzat, cu ciocate în picioare şi un chibrit între dinți care se pierdea de multe ori în mustața sa cărună şi cu colțurile rotunjite.
Paul se apropie de el şi îl salută.
-Tu trebuie să fii tipul lui Edward. Eşti mai tânăr decât mă aşteptam.
Paul nici nu ştia ce să spună. Când îl privea cum arăta, se aştepta ca sub pardesiu să poarte o armă, precum fac toți cowboii.
-Eu sunt Maddox.

-Încântat.

-Hai să ne cărăm de aici că deja simt nevoie să fumez o țigară. Chibritele astea blestemate ar trebui să mă ajute cu ceva, dar le rod ca pe grisine.
Paul era fascinat de această apariție cu accentul său texan şi cu mersul său legănat. Ieşiră afară din aeroport şi se îndreptară spre maşină.

-Nenorocită ploaie. Asta urăsc la Anglia. Nu se poate să fie vremea ca în Texas? Cer prea mult?

Se opriră lângă o maşină, exact cum se aştepta. Un Jeep jegos care pe capotă avea lipite o pereche de coarne de vacă autentice. Când observă amenda de sub ştergătorul de parbriz înjură ceva ce nici Paul nu înțelese.

-Nenorociții ăştia fac parcările la câțiva km de aeroport, şi se supără dacă nu vrei să faci sport şi parchezi mai aproape.
Se urcară în maşină şi o porniră la drum.
-Eşti cam tăcut.
-Zborul nu mi-a priit.

În timp ce îşi aprinse țigara, vină şi înjură din mers un alt şofer care avea de fapt prioritate.

-Condusul ăsta pe dreapta şi acum i[cristi]tresează. Nu am reuşit să mă obişnuiesc cu

mirea ultimul înger

el. Ia spune băiete, cum de au ales un veghetor pe cineva aşa tânăr ca tine?

Nici nu ştia cu ce să înceapă. Cu începutul începuturilor, cu experiența sa vastă în domeniu, sau cu evenimentele recente. Observă că Maddox era un tip dintr-o bucată care nu se lăsa impresionat de poveşti duioase.

-De fapt, Protejatul meu m-a ales.

-Deci este adevărat. Aşa ceva se întâmplă destul de rar. Se pare că ai ceva în tine. O lumină care l-a atras.

-Nu prea ştiu multe despre Veghetori şi Protejați.

-Poți să le spui îngeri.

-Încă mi-e greu să mă obişnuiesc cu ideea, deoarece numai ce am aflat şi eu acest lucru.

-Ştiu că este ciudat să vorbeşti despre îngeri ca despre nişte ființe umane, dar între timp lucurile s-au schimbat. Ca să spun aşa, divinitatea s-a modernizat.

Maddox, îl privi şi scoase un râs care se termină într-un horcăit şi scuipă pe geam.

-Ai şi tu un Protejat?

-Mda, dacă un beţivan pe care trebuie mereu să-l duc acasă se poate numi înger.

-Şi el a ales deja?

-Acest lucru se întâmplă doar la o anumită vârstă. Nu ți-au spus?

-Nu.

-Nu ştiu ce se întâmplă peste ocean, dar se pare că instruirea personalului are de suferit. Înger sau demon, totul se decide când copilul are 6 ani, 6 luni , 6 zile, 6 ore.

-Cam mulți de 6.

-Nu ți se pare evident?

-Şi deci protejatul tău a ales calea cea bună, dar totuşi bea?

-Ei, nimeni nu-i perfect. Poate acum este un beţivan, dar sufletul lui este foarte bun şi sunt chiar puțini care au potențialul lui. După ce va muri va fi precis un înger foarte bun.

-Şi trebuie să fii mereu alături de protejatul tău toată viața?

-Nu. Cel mai important lucru este să fi alături de el până la data hotărârii. După ce hotărârea a fost luată, nimeni nu mai poate schimba ceva. Decizia din acea clipă, intră în vigoare după moarte, fără doar şi poate.

-Şi atunci tu de ce mai îl păzeşti?

-De fapt îndatoririle mele au de a face acum doar cu Organizația. Sunt un vânător de vampiri. Dar cum stau în apropiere de el, îmi place să îl ştiu în siguranță şi să mai am grijă de el.

Deci sub fațada asta de dur se ascundea totuşi o inimă bună.

-Şi, a fost greu să-l aperi?

Maddox privi în față pentru câteva secunde fără să scoată o vorbă.

-E ciudat. Stai alături de un copil care este atât de important şi care suferă mai mult decât îți poți imagina. Cred că cel mai neputincios m-am simțit când trebuia să-l privesc cum se luptă cu demonii săi interiori, unde eu nu puteam să îl ajut. Când vezi că o făptură aşa nevinovată trebuie să îndure atâtea suferință, de multe ori nici nu poți să-l priveşti. Dar totul îşi are rostul. Pentru a putea lua o hotărâre, trebuie să fie testat, dacă are înclinație spre divin sau demonic.

-Şi ce ar fi trebuit să faci dacă nu s-ar fi decis pentru bine?

-Ar fi trebuit să-l ucid.

Tăcerea se lăsă între ei, de parcă fie ar fi trebuit să mistuie acest gând.

cristi mirea ultimul înger

-Dacă l-ai fi ucis, s-ar fi făcut oricum demon, deoarece a ales deja partea de care vrea să fie.

-Mă aşteptam să-mi spui asta. Dacă în ziua respectivă este ucis, protejatul nu va fi nici înger şi nici demon, va fi un simplu muritor. După ce au trecut cei mulți de 6 nu se mai poate face nimic, hotărârea este luată.

-Şi eu cum îmi voi da seama?

-Vei simți acest lucru. Te vei uita la el şi vei vedea.

Observă că Maddox viră într-o localitate mică în curtea unei clădiri impunătoare.

-Am ajuns.

-Aici voi locui?

-Nu-ți place să stai în palate?

-Singura clădire care semăna cu un palat în care am fost, îmi trezeşte amintiri neplăcute.

-Ei, aici nu va fi altfel.

Paul îl privi speriat.

-Glumeam. Neplăcut va fi doar să te obişnuieşti cu englezii. Sunt atât de manieraţi încât dacă nu eşti la fel, se simt ofensați.

Salonul în care mocnea focul era într-atât de perfect încât îi era teamă să se aşeze pe unul din fotoliile îmbrăcate în catifea vişinie. Se gândea la faptul, că în SUA nu ajunsese încă în sediul Organizației. Poate şi acolo se găsea atâta lux.

După scurt timp intră o tânără înaltă şi subțire îmbrăcată complet în negru. Dacă nu ar fi avut tenul deschis şi părul blond, nici nu ar fi văzut-o în penumbra încăperii.

-Paul, dacă nu mă-nşel, spuse tânăra cu zâmbetul pe buze şi cu un accent puternic.

-Da.

-Eu sunt Paris.

-Încântat.

-Cum a fost zborul.

-Nu au fost turbulențe. Am avut doar un coşmar.

-Nici mie nu-mi place să zbor. Mă simt ca un leu în cuşcă.

Se lăsă o pauză de câteva secunde între ei.

-Sper că Maddox nu te-a zăpăcit cu poveştile sale.

-Nu prea.

-Nu ți-a spus una din poveştile sale cu vampiri?

-Din păcate, nu.

-Cred că e doar bucuros să mai audă vocea unui american, şi nu a vrut să te streseze cu poveştile sale.

-Se poate.

-Vrei să te întinzi puțin, înainte de prânz?

-Nici nu ştiu. Diferența asta de fus orar mă dă peste cap, nu mai ştiu dacă e zi sau noapte.

-Ce-ar fi să-ți arăt camera ta.

Treptele impunătoare urcau spre primul nivel şi apoi spre al doilea. Acolo intrară într-o încăpere care semăna cu holul unui hotel. De acolo porneau coridoare spre aripa estică, vestică, nordică şi sudică a clădirii. Pentru o secundă Paul schiță în minte forma

cristi
mirea
ultimul
înger

clădirii: o cruce.
Ajunseră în fața unei uşi din lemn masiv, pe care Paris o descuie. Păşi înăuntru şi îi dădu cheia lui Paul.
-Aceasta este camera ta. Ferestrele sunt rezistente la gloanțe. Uşa este de metal şi doar capitonată cu lemn. Fiecare încăpere are doar o cheie, pe care o deține proprietarul.

-Cam multe sisteme de siguranță.

-Este bine să fii precaut. De mai multe ori am fost atacați de vampiri şi ne-am învățat minte.

-Nu le e frică să atace exact sediul organizației care vrea să-i extermine?

-Unii vor să facă pe vitejii, sau pur si simplu sunt proşti. Până acum nici un vampir nu a scăpat viu din casa asta.

-Cum pot face rost de arme?

-Nici o problemă. Maddox va fi prea-fericit să-ți arate depozitul de arme de unde poți să-ți alegi ce doreşti. Dacă ai nevoie de ceva, orice, formează 02 la telefon şi voi răspunde.

Paris părăsi încăperea, după care bătu iar la uşa de intrare. Paul deschise.

-Acum puteai să fi deja mort.
-Cum?
-Trebuie neapărat să te uiți pe monitorul de lângă uşă să vezi cine e şi dacă sunt singură.
-Trebuie să mă învăț cu regulile astea.
Scoase din buzunarul pantalonilor un telefon de mărime mică.
-Acesta este telefonul tău. Funcționează doar în rețeaua noastră proprie. Tu ai numărul 105.
-Vrei să spui că 105 persoane se află în casa asta. Dar nu văd pe nimeni.

-Nimeni nu se expune dacă nu este nevoie. Majoritatea timpului studiem în bibliotecă sau în camere. După cum observi, ai la dispoziție aparatura electronică cea mai modernă şi nu ai nevoie să părăseşti camera pentru a fi în direct cu lumea.

-Nu este cam spartan?
-Este mai sigur. Nici la masă nu mergem mai mult de 5 persoane de-odată.

Îl privi scurt şi observă că era nedumerit.

-Nu-ți fă probleme. Te vei descurca. Te voi suna pentru prânz. Vei fi în grupă cu mine.

Închise uşa după ea. Paul aruncă geamantanul pe pat şi privi încăperea. Mobila părea veche, deşi era sigur că totul era doar o mască. Deschise un dulap şi observă că acolo se afla un computer şi toate accesoriile posibile. Se aşeză pe scaun şi observă că era în rețeaua organizației.
În dreapta observă un număr de ordinul milioanelor care se modifica periodic. La început crezu că este vorba despre un contorizator al vizitatorilor. După ce citi ce scria sub contor, se îngrozi. Acolo se contoriza numărul vampirilor şi a altor creaturi ucise de organizație în întreaga lume, şi numărul era actualizat instantaneu.

Deodată sună telefonul său şi tresări.

-Hey, sunt Maddox.

-M-ai speriat.
-Impunătoare clădirea, nu-i aşa?

cristi mirea ultimul înger

-Puțin spus.
-Am înțeles că vei avea nevoie de nişte arme.

În câteva minute cei doi se aflau la vreo 2 nivele sub pământ, în depozitul de armament. Maddox conectă telefonul la un terminal şi uşa de fier se deschise.

-Numai persoane autorizate au acces aici.

-Şi dacă cineva îți fură telefonul?

-Ceea ce crezi că este doar un telefon, este de fapt un tester. Aparatul are o membrană care analizează celulele moarte de pe pielea degetelor cu care îl ți, şi trimite informația ta genetică serverului şi aşa eşti identificat. Testează, bineînțeles, şi dacă eşti om sau vampir.

-Frumoasă jucărie, spuse Paul, în timp ce privi încă odată aparatul care părea un simplu telefon mobil.

În spatele uşi se deschise o hală imensă cu toate armele pe care şi le-ar fi putut imagina.

-Parcă ar fi Crăciunul, nu-i aşa? spuse Maddox.

-Mda.

Paul îşi alese câtva arme, din care avea şi el acasă, după care părăsi depozitul.

-Vii diseară cu mine la vânătoare?

-Cum să nu. Oricum nu pot dormi din cauza decalajului de fus orar.

KiDDos

Umezeala din aer i se părea neobişnuit de ridicată, lucru care făcea şi statul la pândă mai greu de suportat. Paul şi Maddox stăteau deja de două ore în clopotnița unei vechi biserici şi aşteptau. Cu lăsarea nopții mulțimea se împuțina şi Maddox ştia că aveau să apară.

-Pe cine aşteptăm?

-Vei vedea...

-De ce eşti aşa secretos?

-Aşa ceva nu ai mai văzut. Trebuie să vezi cu ochii tăi ca să crezi.

-Care-i treaba cu Paris? Pare cam înțepată.

-Ştii şi tu cum sunt britanicii, mai rezervați de felul lor.

-Acum îi descopăr.

-Paris e o tipă de treabă, corectă şi... are metodele ei de a combate vampirii.

-Metode?

-Dacă o vei vedea în acțiune, presupun că ți se va părea barbar ceea ce face, dar metoda ei dă rezultate.

Chiar când vroia să aprofundeze subiectul îşi făcu apariția în piața de la poalele bisericii o femeie între două vârste. Un copil fugi după ea şi o opri. Cei doi începură să povestească. Copilul era desculț şi hainele erau destul de jegoase, părea un copil al străzii. Trebuia să aibă cam opt ani.

Paul privea scena nedumerit, nepricepând despre ce este vorba.

-Şi totuşi...

-Pst. Fii atent.

crist
i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

Copilul o muşcă de încheietura mâinii, după care din întuneric mai apărură vreo cinci copii care se năpustiră asupra femeii.

Maddox întinse arcul şi eliberă câteva săgeți care străpunseră trupurile copiilor. Aceştia îşi întoarseră privirea spre Maddox, deoarece ştiau ce urma. Se grăbeau să-şi smulgă săgețile din trup. Femeia fugi țipând. Unul dintre copii nu reuşi să scoată săgeata şi un şoc electric îi trecu prin tot trupul imobilizându-l.

-Repede, trebuie să coborâm până nu se trezeşte.

Cei doi ieşiră din biserică şi se apropiară de copilul care stătea culcat pe betonul umed. Maddox scoase o pereche de cătuşe şi îi imobiliză mâinile şi picioarele. Îi puse o botniță după care îi dădu câteva palme. Copilul se trezi şi începu să se zbată. Scotea sunete înfiorătoare şi avea o privire care îți îngheța sângele în vine.

Maddox îl prinse de cătuşe şi îl trase după el. Copilul de zbătea şi încerca să se elibereze. Ajunseră la dubița lor. Pe ea scria că sunt hingheri, aveau şi ei nevoie de o acoperire în fața ochiului public. Deschise uşa dubiței şi îl aruncă pe copil într-o cuşcă. O încuie şi îl avertiză.

-Dacă faci scandal voi aprinde becul acela din colț. Este un bec cu ultraviolete şi te voi prăji puțin.

Trânti uşile şi intră în cabină. Paul urmări stupefiat toată scena. Urcă şi el în maşină.

-Presupun că ai întrebări.

-Tu nu ai avea în locul meu?

-Cum să nu.

-Ce este creatura asta mică?

-Sunt copii-vampiri.

-Credeam că nimeni nu transformă copii în vampiri. Se aşteaptă până ce se maturizează pentru a beneficia pe deplin de puteri.

-De regulă aşa se procedează. Ei se numesc Kiddos, şi fac parte dintr-un experiment.

-Cine a experimentat pe ei?

-Un vechi prieten de-al tău, care vroia să facă vampirul perfect.

-Az, spuse Paul ca pentru el. Se pare că nu scap de el, chiar dacă a murit.

-A făcut multe nebunii, copii ăştia fiind una dintre ele.

-Şi de ce îi capturați şi nu îi ucideți?

-Ne trebuie informații. Baza noastră de date trebuie mereu actualizată pentru a putea să-i atacăm mai eficient. Ne întoarcem la sediu. Pentru moment e destul.

Pe drum, Maddox observă maşina lui Paris parcată sub un bec stradal. Opri maşina. Copilul începu să se zbată. Maddox aprinse becul cu ultraviolete şi Paul simți un miros de carne arsă cum împânzi cabina. Vampirul se linişti.

-Vrei să o vezi pe Paris?

-Este la vânătoare?

-La fel ca în fiecare noapte. Este obsedată de muncă.

Cei doi coborâră din dubiță şi se urcară pe o scară de incendiu. Maddox îşi aprinse o țigară de foi şi aştepta.

-Se pare că vouă nu vă place prea mult acțiunea.

-De ce? Pentru că stăm mult la pândă? Aşa_cristi mir ea ulti mul înge r onservăm puterile. Nu are rost să ne

agităm. Mai ales cu metoda lui Paris. Prada vine la noi.
-Dar vampirii simt dacă sunt vânători prin zonă.

-Este adevărat, dar Paris le distrage atenția. Le dă ceva ce îi face să nu se mai gândească la vânători. Aşteaptă şi vei vedea.

Maddox îi arăta direcția în care să privească. La un colț de stradă Paris îi dădu ceva bani unui om fără adăpost şi îi arăta direcția în care să meargă. Acesta se îndreptă spre nişte coşuri de gunoi pe o stradă întunecoasă. Luă un briceag şi îşi crestă puțin degetul. Îşi lipi degetul sângerând de pereți. După scurt timp Paul simți ceva. O prezență care se apropia. O umbră se ridică în spatele cerşetorului, care nici nu sesiză că este învăluit de moarte. Vampirul îl strânse în brațe ca într-o menghină, îşi înfipse colții în gâtul cerşetorului stupefiat şi sugea sângele direct din arteră.

Paul vru să se ridice, dar Maddox îl opri. Când vampirul era mai puțin atent apăru Paris. Îl lăsă pe cerşetor să cadă inert şi o privi pe Paris cu gura însângerată printre şuvițele de păr care îi acopereau ochii.

Cei doi începură să se învârtă, gata de atac. Vampirul sări la ea. Paris se învârti în aer şi îl lovi cu cotul în spate. Acesta căzu. Paris scoase la iveală un lanț care pe zale avea ghimpi şi la capăt o stea cu colțuri ascuțite. Învârti arma deasupra capului şi cum se apropia de vampir îl lovea şi rupea bucăți de carne din el. Când acesta era deja extenuat de luptă, îl lovi cu piciorul în plex şi îl trânti la pământ.

Lui Paul nu-i venea să creadă cu câtă brutalitate lucra Paris. Mişcările ei erau sigure, de parcă totul era deja calculat cu mult timp înainte. Cel mai mult îl şoca însă momeala. Chiar utiliza oameni vii pentru a prinde un vampir.

Maddox îl chemă înapoi în dubită. Deschise uşa din spate pentru a controla dacă totul era în regulă cu captura lor. Paul privi şi el încă odată la acel copil care îi mârâia lui Maddox în față. O rază de lumină căzu pe ochii vampirului care îşi îndreptă privirea spre Paul. Rămase aşa câteva secunde, după care spuse:

-Te-a văzut. Ştie cine eşti.

Paul înțepeni şi simțea cum i se ridica părul pe tot corpul. Modul cum acel copil spuse acele cuvinte, îl făceau să creadă fiecare silabă. Maddox vru să închidă uşa, când Paul îl opri.

-Cine m-a văzut? Cine mă ştie?

-Stăpânul.

-Stăpânul tău a murit. L-am văzut murind.

-Stăpânul cel nou. Ştie cine eşti, ştie ce faci. Te-a privit de multe ori. Dar nu ştiu de ce nu te-a ucis până acum. Mai are timp. El trăieşte veşnic.

-Care nou stăpân?

-Nu te grăbi. O să-l vezi când va veni timpul.

Maddox scutură cutia cu putere.

-Spune-ne cine e stăpânul tău!

-Curând. Foarte curând. Mai şase zile.

Maddox încerca să-l intimideze în mai multe feluri, dar vampirul nu mai spuse nimic. Tot îngâna „curând... foarte curând”.

crist
i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

Laboratorul

Coborâră cu liftul câteva etaje sub sediul Organizației. Maddox trăgea cuşca cu copilul după el. Se opri în fața unei uşi metalice. Introduse un cod alfanumeric, i se scană retina şi obligatoriul test ADN. Uşa se deschise. Intrară într-o încăpere înaltă şi puternic iluminată. Vampirul din cuşcă se agita tot mai tare.
În jurul lor se aflau mulți oameni îmbrăcați în halate albe care priveau în microscoape, se aflau în fața unor monitoare sau analizau tot felul de probe. Paul nu ştia dacă putea crede că aşa ceva este real. Nici prin gând nu i-ar fi trecut că aşa ceva exista chiar sub dormitorul său.

O zări pe Paris şi se îndreptă spre ea. Aceasta îl observă.
-Cum a fost vânătoarea?
-Te-am văzut în acțiune.
-În seara asta am avut o pradă uşoară.

Îi făcu semn cu mâna. Se apropiară de o fereastră. În spatele ei observă cum vampirul tocmai capturat de Paris era tratat cu electroşocuri până ce leşină. Patru persoane bine blindate împotriva muşcăturilor îl târau pe vampirul fără haine pe o platformă de plexiglas şi îi întinseră mâinile şi picioarele. Ieşiră din încăpere şi de la un pupitru de control introduseră câteva comenzi. O a doua placă groasă de plexiglas coborî şi îl imobiliză pe vampir precum într-un sandwich. În placa de plexi de deasupra se aflau orificii la față şi în anumite locuri necesare pentru teste. Sandwichul viu sfu ridicat în poziție verticală - Paul înmărmuri.
Vampirul parcă plutea în aer în fața sa, precum Leonardo Da Vinci în celebrul său desen Omul Universal.

-Trebuie neapărat să-l chinuiți?

-El ucide oameni. Nu pot avea milă față de aceste creaturi. După câte ştiu din dosarul tău, familia ta a fost ucisă de vampiri. Cum poți avea compasiune pentru ei. Ce fel de vânător eşti tu?

-Când vânez, îi ucid, dar nu îi chinui. Plus că e şi foarte periculos. Dacă scapă?
-Nu poate scăpa. Nu vrei să-l vezi de aproape?

Îl prinse de mână şi intră cu el în acea încăpere. Paul o urmă fără tragere de inimă. Paris îşi puse o pereche de mănuşi chirurgicale. De pe o măsuță luă un dispozitiv sofisticat. Înşurubă capeții în placa de plexiglas de deasupra gurii şi când acționă o manetă, gura vampirului fu deschisă cu forță şi imobilizată de două limbi metalice.
Atunci Paul observă că vampirul era treaz şi îi privea fără să poată face nimic. Era ca un cobai.

-Vino mai aproape, spuse Paris. Vezi colții ăştia?

Îl trase pa Paul aproape de vampir. Putea să-i simtă respirația care mirosea a sânge închegat. Ochii vampirului îl fixau. Nu putea citi nici o emoție în ei, dar totuşi îi era milă de el.

-Ştiu că mă condamni pentru metodele mele.
-Ca de exemplu să foloseşti oameni ca momeală şi să laşi să-i ucidă.

-Acei oameni sunt drogați şi bețivani. Nimeni nu le va simți lipsa. În iarna următoare jumătate din ei ar fi murit înghetați

-Trebuia să-l opreşti când l-a atacat. Omul putea să mai trăiască.

cristi
mirea
ultimul
înger

-Trebuia să-l las să se hrănească. Este mai interesant să te lupți cu un vampir sătul şi puternic, decât cu unul flămând care doar vrea să sară la beregata ta şi nu are putere nici să riposteze.
-Deci îți lipseşte distracția?
-Munca trebuie să fie şi distracție. Nu te uita aşa la mine. El este monstrul, nu eu.
-În momentul de față drept că nu mai ştiu sigur.
Îl trase pe Paul de lângă vampir şi îl privi cu furie.
-Trebuie să ştim cine ne este duşmanul. Nu putem sta cu mâinile în sân şi să sperăm că vor dispărea. Poate că metodele noastre ți se par neortodoxe, dar nu uita că aici avem de-a face cu creaturi care ne pot ucide cu uşurință. Trebuie să-i analizăm pentru a şti toate punctele lor vurnelabile, pentru a crea arme şi mai eficiente.
Se opri puțin parcă, aşteptând ca Paul să priceapă importanța misiunii ei.
-În laboratorul ăsta rulează mai multe proiecte. Unul, care este foarte important şi este destinat medicinei.
-Medicinei?
-Da. Ştii câte boli de sânge există, sau câți oameni suferă şi mor din această cauză?
Paul ridică din umeri.
-Prea mulți. De aceea încercăm să aflăm secretul virusului pe care îl poartă vampirii în sânge, care îi face să fie imuni la boli, să se regenereze extraordinar de repede. Încercăm să izolăm virusul şi să-l desfacem în părțile componente, pentru a putea extrage partea bună, cea vindecătoare, şi pentru a elimina setea de sânge. Aşa încercăm să găsim leacuri pentru leucemie sau virusul hiv.
-Faceți mutații genetice?
-Da. Încercăm să scoatem foloase de pe urma misiunii noastre de a proteja oamenii împotriva atacurilor. Dacă avem acces la acest gen de informații, de ce să nu le folosim pentru a face bine.
-Indiferent de numărul cadavrelor peste care treci?
-Ce înseamnă un om, când poți salva omenirea?

BirDley

Mai şase zile, îşi spuse Paul în timp ce porni cu maşina închiriată spre Birdley. Acolo trebuia să găsească îngerul, pardon candidatul. Ultimele zile au fost prea mult pentru el. Gândul îi fugi la Mandy, care acum era în New York şi căreia cine ştie cum îi mergea. Ura să dea veşti proaste oamenilor, dar câteodată nu avea încotro. Prefera ca el să le spună, decât să le descopere prin metode mai dureroase.
Făcea ce făcea, dar tot la Kiddo se gândea. Experimentul lui Az care a dat greş. Deci aveau un nou stăpân. Cu siguranță acesta îl vâna pe înger. El trebuia să fie, dar vampirul nu a vrut să spună nimic. L-au toturat toată noaptea, dar nu mai scoase nici o vorbă. Doar rânjea şi le arăta colții.
I se părea ciudat să conducă maşina pe partea stângă a şoselei şi trebuia să se concentreze pentru a nu face un accident. Ploaia măruntă forma o peliculă pe parbriz pe care din când în când o înlătura cu ştergătorul.

crist
i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

Era într-atât de îngândurat încât nici nu observă maşina care îl urmărea de ceva vreme. Când se apropie de Birdley, observă pancarte care anunțau turiştii că în apropiere se afla Stonehenge. Îşi propuse să viziteze templul străvechi, despre care se ştia atât de puțin. Intră în localitate şi opri câțiva oameni, întrebând despre orfelinatul din viziune. Primi şi câteva informații despre locația acestuia. O porni în acea direcție şi parcă în fața unei clădiri vechi. Coborî din maşină şi se apropie de intrare. Atunci observă placa cu numele orfelinatului *Refugees of the Lord, Birdley.* Exact ca în viziunea sa. La recepție se afla o femeie care îl privi ciudat. Prin acele locuri aşa erau priviți străinii. Turiştii veneau să vadă doar Stonehenge, dar niciodată nu se rătăceau în orfelinate.
-Cu ce vă pot ajuta? întrebă femeia.

-Nu ştiu exact. Am nevoie de câteva informații despre unul din copii de la acest orfelinat.

-Îmi pare rău, dar nu putem furniza informații oricărui trecător. Trebuie să vă programati la domnul D'Arcy.

-Este liber în acest moment?

Femeia îl privi lung, după care îşi aruncă o privire în computer. Butonă câteva taste.

-Se pare că peste jumătate de oră are o întâlnire. Să văd ce pot face.
Apăsă pe butonul interfonului.

-D-le D'Arcy?

-Da, Madleine.

-Aici este un domn... îl privi pe Paul, aşteptând ca acesta să-i spună numele.
-Smith... Jarod Smith.

Mereu folosea pseudonime când avea nevoie de informații. Era mai sigura aşa.

-D-ul Jarod Smith ar vrea să vorbească cu dvs. despre unul din copiii noştri.

-Trimite-l înăuntru.

Madleine se ridică şi îi arătă lui Paul uşa pe care să intre. Încăperea era destul de spațioasă, dar nefamiliară. Era decorată foarte încărcat cu tot felul de tablouri. La birou stătea dl D'arcy. Acesta se ridică şi se îndreptă spre Paul cu mâna întinsă. Cei doi îşi strânseră mâna şi se prezentară după careD'Arcy îl invită să se aşeze.

-Ne cunoaştem?
-Nu.
-Cu ce vă pot ajuta?

-Ştiu că sună straniu, dar caut un băiat care este găzduit în acest orfelinat, dar nu ştiu cine este sau cum îl cheamă. Ştiu doar că el mă aşteaptă.

-Sunt cam puține informații pentru a găsi o persoană.
-Pot spune doar că în câteva zile va împlini 6 ani şi jumătate.

-D-le Smith, în acest orfelinat găzduim peste 300 de băieți, dintre care cel puțin un sfert sunt de această vârstă. Este cam greu să facem o triere.
-Mă gândeam că, dacă ați putea să-mi arătați fotografiile copiilor care ar putea avea această vârstă, poate îmi voi da seama.
-Îmi pare rău, dar astfel de informații sunt confidențiale. Doar membrilor familiei aş putea să le arăt fără probleme.
-Vă mulțumesc, spuse Paul şi părăsi clădirea.

crist
i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

Ştia ce avea de făcut. Trebuia doar să aştepte să vină noaptea şi apoi să se strecoare în biroul cu arhive. Noroc că în zilele noastre totul este computerizat, deoarece pe vremuri ar fi trebuit să caute manual prin toate dosarele prăfuite. Deoarece aceste facilități nu prezentau un interes pentru spărgători, nu existau sisteme de alarmă; un lucru îmbucurător.

Îşi scoase trusa miniaturală de spart încuietori şi se puse la muncă. În câteva secunde se află în holul principal. Noaptea totul părea mai bizar. Din doi în doi metri erau lămpi de veghe, în rest beznă. Găsi şi uşa pe care scria *arhivă* şi o descuie cu aceeaşi uşurință.

Se aşeză în fața monitorului şi începu să caute în baza de date. La început după vârstă. Primi prea multe rezultate. Apoi încercă după data naşterii. Calculă după datele primite de la Maddox cu referire la momentul în care are loc decizia copilului şi informațiile de la vampirul Kiddo. Găsi două persoane care se potriveau. Dădu o căutare după primul dintre nume: Rupert Gorf. Apăru pe ecran un text care semnala că persoana respectivă nu se mai afla în orfelinat. La motivul dispariției sale scria că a dispărut peste noapte.

El trebuia să fie.

Se ridică de la computer şi părăsi încăperea. Căută o altă arhivă. Acolo unde erau dosarele efective. Coborî nişte trepte şi găsi uşa respectivă. Intră şi acolo fără probleme. Acum ştia după ce criterii să caute. Deschise câteva sertare pline cu dosare prăfuite. Până la urmă găsi ceea ce căuta.

Scoase un dosar de carton pe care îl puse pe masă. O folie alunecă din dosar. Paul o ridică. Era o radiografie. Lumină cu lanterna asupra ei şi rămase stupefiat. Pe spatele lui Rupert erau niste urme de schelet care nu aveau ce căuta acolo. De parcă erau nişte aripi. Se uită pe nota de hârtie ataşată radiografiei: Rupert Gorf, vârsta 6 luni, înainte de amputare.

Citi diagnosticul. Se presupunea că erau nişte membre adiționale, un defect genetic, care la şase luni după naştere au fost amputate. Deci era adevărat. Era un înger, s-a născut chiar şi cu aripi. Era ciudat. Până acum a crezut totul dar nu era convins, însă aceste dovezi l-au făcut să fie sigur că totul era real.

Aflase ce vroia să afle. Acum trebuie să plece şi să-l caute pe Rupert.

Urcă treptele spre camera de la motelul unde închiriase o cameră. Nici nu intră bine pe uşă că sună deja telefonul cu linie specială.

-Paul aici.

-Maddox.

-Care-i treaba?

-Ceva mare e pe cale să se întâmple.

-În ultima vreme multă lume mi-a spus asta.

-Protejatul meu, a fost găsit ucis.

-Îmi pare rău.

-A fost supt de sânge.

-Crezi că este vreo legătură?

-Cineva ştie...

-În ce sens?

-Am primit mesaje şi de la ceilalți Veghetori. Din şapte, incluzându-te pe tine, şase mi-au confirmat că protejații lor au fo[illegible]işi, de către vampiri.

crist
i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

-Dar nu are nici un sens. După cum mi-ai spus tu, după ce au luat hotărârea să fie buni, nu mai are nici un sens să-i ucidă. Dacă mor, devin oricum îngeri.

-Este adevărat, dar experiențele lor pământeşti, abilitățile dobândite pe pământ fac din ei îngeri care pot înfrunta mai bine demonii. Dacă nu ştiu prea multe, nu vor fi luptători buni în lumea de dincolo. Deci ucigându-i au rezolvat doar faptul că pot câştiga mai uşor lupta eternă dintre bine şi rău.

-Cine ar putea să facă aşa ceva?

-Nu ştiu cine, dar protejatul tău este în pericol. L-ai găsit?

-Încă nu, dar am destule informații ca să-l caut.

În timp ce vorbea cu Maddox privea fotografia copilului pe care o furase din dosarul acestuia. Auzi un ciocănit la uşă.

-Stai puțin că e cineva la uşă.

Când deschise uşa îl zări pe Rupert Gorf.

Pregatirea

Buncărul în care era nevoit să-şi cazeze armata era mizer, față de luxul care îl considera deja standard. Zelma fusese certată că nu găsise o ascunzătoare mai bună, dar ținând cont că în acel buncăr se aflau cazați peste 100 de vampiri care erau însetați şi aveau nevoie şi de spațiu pentru a se antrena, ea era mulțumită. Era destul de greu să găsească o ascunzătoare care să-i protejeze de lumină şi să nu fie controlată. Orice control uman ar fi fost rapid transformat în hrană.

Vampirii începuseră să aibă o conştiință de grup, coeficientul de inteligență scăzându-le dramatic în ultimele zile. Zelma putea să vadă efectiv cum se tâmpeau. Începeau să se încăiereze între ei. Chiar se omorau între ei.

Zborul peste Atlantic fusese deosebit de aventuros. Trebuia să-i îmbarce în containere, precum animalele. Şi pe acel drum au mai murit câțiva dintre ei. Erau primitivi. E adevărat că nici nu au avut timpul necesar ca să se maturizeze ca vampiri şi să îşi utilizeze capacitățile mentale la maxim. De fapt Dorian nici nu urmărea aşa ceva. El nu avea nevoie de o grămadă de deştepți care să pună prea multe întrebări. El avea nevoie de o armată care să lupte, şi cam atât.

Trecu printre ei şi se scârbi când văzu mizeria în care le plăcea să trăiască. Unul dintre ei se lovi de el nevăzându-l venind. Acesta îşi întoarse privirea spre Dorian şi încremeni. Deodată se făcu linişte în buncăr. Toți îl priveau pe Dorian, care se înfuriase. Îl luă de gât, deschise uşa spre exterior şi ieşi cu el în arşița prânzului. Vampirul luă foc instantaneu în brațele lui Dorian, care nu pățise nimic.

Cu scheletul fumegând al vampirului se întoarse spre buncăr unde vampirii îl priveau din umbră şi începură să-l slăvească urlând „Dorian! Dorian!”

Dorian intră în camera lui Zelma. Aceasta studia nişte hărți.

-Iar te-ai dat în spectacol? îl întrebă ea.

-Nu strică din când în când să vadă cine e şeful. În ultima vreme am impresia că nu mai am o armată de vampiri, ci una de t[illegible]iți.

crist
i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

-Sunt prea tineri.
-Nu-s prea tineri ca să moară.
Zelma îl privi fără să mai adauge nimic.
-Ceva noutăți despre băiat?
-Nimic. Datele pe care le avem nu sunt deajuns.
-Trebuie să-l găseşti. Mai avem doar cinci zile.
-Ştiu. „Prietenul” tău nu ne poate ajuta?
-Doar l-ai urmărit. Nu te-a dus la băiat?
-Se pare că nici el nu ştie unde se află. Îl caută.
-Atunci asta vom face şi noi.
-Ai putea să-l vizitezi... spuse Zelma.
Dorian o privi cu puțină teamă.
-Nu este necesar.
-Ți-e teamă de el?
-Nu mi-e teamă. Dar ceva la persoana sa îmi trezeşte amintiri nu prea plăcute. Cred că este doar o traumă din copilărie pe care nu am reuşit să o depăşesc. Stai tu pe urmele lui şi dacă e nevoie, contactează-l, dar nu mi-l transforma. Nu mai am nevoie de încă un tâmpit. Cât despre copil... voi mai intra în mintea sa puțin, pentru ai mai oferi o avanpremieră a iadului.

Dorian stătea la o masă mai retrasă în micul pub sorbind din berea sa. Din acel loc urmărea oamenii în mediul lor. Îi observa cum beau şi râdeau, povesteau cu o voce mult prea ridicată - efectul alcoolului - şi cântau. La televizorul din colț era un meci de fotbal pe care îl urmăreau cu atenție doar câțiva, restul urlând doar la fazele mai importante.
I se părea interesant să urmărească comportamentul acestor creaturi ciudate. De parcă s-ar uita la un documentar la televizor. Chelnărița îi mai aduse un pahar cu bere, îi zâmbi şi vru să plece, când simți mână lui Dorian cum o prinse de încheietura mâinii. Se întoarse spre el şi fu vrăjită.
O trase la el în brațe şi începu să-i mângâie sânii prin cămaşa albă. Tânăra se lăsă sedusă, ne-mai-având putere să se împotrivească. Îi sărută gâtul şi îşi strecură palma sub fusta ei scurtă. Atingerile lui o excitau atât de tare încât uită că se află într-un loc public. Nimeni nu le avea treaba. Toți erau prea preocupați cu băutura şi cu jocul de la televizor.
Aproape fără să simtă, Dorian dispăru cu ea pe o uşă lăturalnică care ducea spre depozit. Acolo o lipi de perete şi îi rupse cămaşa. Îi mângâia trupul fraged în timp ce buzele sale coborau pe pielea fină. Îi smulse chiloții şi o sărută. Tânăra gemea cu ochii închişi mângâindu-i părul care părea ireal între degetele ei.
Dorian îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni şi o străpunse. Tânăra începu să strige de plăcere. O împingea tot mai mult de perete. Începu să se cațere cu ea spre tavan în timp ce actul continua. Ajunseră pe tavan unde Dorian nu se oprea. Tot mai repede, tot mai adânc. Când ajunse la orgasm simți cum în interiorul ei se răspândea un lichid fierbinte, care o ardea. Colții lui Dorian se înfipseră în sânul ei la inimă şi sugea sângele care era pompat cu o viteză mare direct în trupul său. În câteva secunde fata muri şi Dorian se ospătă din trupul ei.
Îşi aranjă hainele şi dispăru pe uşa [illegible]pate.

cristi mirea ultimul înger

Rupert văzu cu ochii minții toată scena, însă ochii săi îl vedeau pe adevăratul Dorian. Un monstru venit direct din iad, care viola o femeie, care în ciuda plăcerii, în interior era chinuită de puterea sa demonică. Limba lui ca de şarpe se mişca pe trupul ei. Paul încercă să-l trezească din vis, dar nu reuşea. De parcă visul îl prinse în mrejele sale şi era obligat să vadă spectacolul. În momentul în care Dorian îl privi direct în ochi pe Rupert prin intermediul viziunii, copilul se trezi şi începu să țipe şi să se zbată. Paul încercă să-l liniştească.

După câteva minute, Rupert şedea învelit într-o pătură şi sorbea din o cană cu cacao.

-Îți merge mai bine?

Copilul îl privi şi îi răspunse afirmativ cu capul.

-Ce a fost asta?

-Un atac în mintea mea.

-Te-a atacat pe tine cineva?

-Nu direct. E un monstru. Mi-e frică de el. Din când în când intră în capul meu şi îmi arată lucruri oribile.

-Poți să-l descrii?

-Nu ştiu cum arată. Îl văd ca pe un bărbat. Dar corpul lui este doar o armură, în interior văd un monstru, care se zbate. Şi mă cunoaşte.

-Cum?

-De multe ori mă priveşte în vis şi îmi şopteşte lucruri într-o limbă pe care nu o înțeleg. Deobicei mi se arată când atacă femei. Îi place să...

-Înțeleg.

-Mă caută. E disperat. Ştie că mai sunt doar câteva zile.

-Cine ți-a spus despre acest lucru?

-Ştiu pur şi simplu. Ştiu că în aproape patru zile trebuie să mă decid. Mă vrea neapărat de partea sa.

-Pentru că eşti ultimul...

Băiatul îl privi fără să-i răspundă.

-E clar că nu ştie unde te afli, că altfel te-ar fi luat deja. Te poate contacta doar prin telepatie, dar nu te poate localiza.

-Se poate.

Paul privi copilul şi era suprins de natura conversațiilor pe care le purtau. Cum putea un copil aşa mic să fie aşa matur. Mai matur decât mulți alții. Poate darul sau povara pe care o purta l-au făcut să fie aşa.

-Dar de ce m-ai ales pe mine? De ce nu ai ales un Veghetor experimentat?

-Din cauza lui. Al monstrului.

-Cum adică?

-În timp ce el îmi arăta anumite lucruri şi eu am putut intra în mintea sa. Acolo am văzut figura ta şi am ştiut că într-un fel sau altul îi este teamă de tine. Te cunoaşte.

-Eşti deja al doilea care spui că tipul ăsta mă cunoaşte. Cum se face că eu nu-l cunosc. Am ucis deja mulți vampiri, dar nimeni nu era aşa de puternic ca şi aşa zisul monstru al tău. Erau vampiri normali. Nu erau demonici, doar răi.

-Nu ştiu de unde te cunoaşte, dar ştiu că te-a urmărit de la distanță de multe ori.

-Locul ăsta nu e sigur. Trebuie să ncrist
i
mir
ea
ulti
mul
înge
rtăm, altfel ne va găsi.

-Când va veni momentul ne va găsi oricum. Cu cât mă apropii mai mult de ora zero încep să emit tot mai multe vibrații, atât angelice cât şi demonice. Asta îl va atrage şi atunci sigur mă va găsi.

-Şi eu ce pot face?

-Să mă aperi.

SeDiul

Chiar dacă nu-i plăcea ideea de a se întoarce în acel loc, ştia că nu are altundeva unde să se ascundă. La Sediu cel puțin aveau un sistem de securitate bine pus la punct, în altă parte ar fi fost deja mort.

Maddox îl aştepta deja la poarta de intrare când maşina parcă. Rupert coborî din maşină şi îl aşteptă pe Paul să vină şi el. Se apropiară de Maddox.

-Deci el este ultimul.

-El este Rupert.

Maddox îl strânse de mână.

-Încântat. Eu sunt Maddox.

-Ai o pălărie haioasă.

-Pentru că sunt din Texas.

-El este un cowboy adevărat, spuse Paul în timp ce intrau în clădire.

-Nu-i important unde te afli, spuse în mers Maddox, acasă e acolo unde ți-e inima.

Intrară în camera lui Paul. Observă că se mai instalase un pat.

-Presupun că nu vrei să-l pierzi din ochi.

-Ai presupus bine.

-Vă las să vă spălați şi să vă schimbați. V-am pregătit nişte haine curate. Vorbim la masă.

-Mulțumesc, spuse Paul şi închise uşa. Observă pe monitorul de lângă uşă cum Maddox se îndepărtă.

În timp ce Rupert făcea un duş, Paul se aşeză în fața computerului şi începu să caute informații. Trebuia să le găsească cuibul. Ştia că un vampir aşa puternic precum monstrul din viziunile lui Rupert nu umbla niciodată singur. Dacă era în compania mai multor vampiri avea nevoie de o ascunzătoare pe măsură.

Căută după spații fără ferestre, dacă se poate sub pământ. Ar fi putut fi oriunde. Londra avea un sistem de canalizare din timpul războaielor cu atâtea buncăre încât puțini le puteau găsi în labiritul de coridoare care existau în paralel sau sub liniile de metrou. Şi asta era doar în Londra. În toată Marea Britanie erau o mulțime locuri vechi unde se puteau ascunde.

Auzi un zgomot şi un țipăt. Tresări. Se duse repede în baie. Îl văzu pe Rupert cum stătea ghemuit pe gresie şi tremura. Avea o nouă viziune. Maddox îi spuse, că protejatul lui avusese la fel ca şi Rupert, viziuni dese în ultimele zile înainde de decizie.

Îl acoperi cu un prosop şi îl luă în brațe. Îl puse pa pat în cameră. După câteva secunde îşi reveni. Rupert se ridică în fund şi respira greu. Prosopul îi alunecă de pe spate şi Paul văzu cicatricile rămase de la operația de an[illegible]are a aripilor.

cristi
mirea
ultimul
înger

-Mă mai dor.

-Ce, spuse Paul fără să-şi de-a seama la ce se referă.

-Rănile. Din când în când mai sângerează, chiar dacă sunt de şase ani. Chiar dacă nu mai am fizic aripile, încă le mai simt. Exact ca la cei la care li se amputează un picior sau o mână. Sunt puțini cei care pot vedea aura oamenilor, dar o astfel de persoană chiar ar putea vedea aripile mele. Deoarece ele încă există.

Paul privi încă odată rănile şi observă două ridicături în locul cicatricilor. Le atinse cu vârful degetelor.

-Acolo mai am articulațiile, nu au reuşit să amputeze aripile altfel.

Pielea din jurul lor era deosebit de albă, aproape luminoasă. Paul îl acoperi cu prosopul.

-Trebuie să te îmbraci, e destul de frig.

Copilul îşi puse hainele. Paul îl privea cu milă. Nici nu-şi putea imagina cât de cumplită trebuia să fie pentru el toată experiența asta. Şi pentru un om matur era deja greu de prelucrat.

-Nu ai familie?

-Ar trebui să am, dar nu se mai ştie nimic despre ei. Mama m-a abandonat chiar după operație. Nu putea să suporte ideea că are un copil-monstru. Aşa mi-au spus îngrijitoarele.

-Se pare că ele nu au învățat cum să transmită cuiva veşti rele fără a răni acea persoană.

-A fost mai bine aşa. Într-un fel, stilul lor direct şi sever m-a pregătit mai bine să pot face față situației.

-Nu te supăra dacă îți spun, dar eşti atât de matur în gândire, cum nu am mai pomenit la un copil de şase ani.

-Cred că faptul că sunt predispus pentru ceva mai mare decât natura umană este motivul. Unele lucruri pur şi simplu le ştiu. De exemplu, te privesc şi ştiu că nu-ți merge bine. Ştiu că eşti cu gândul undeva departe. Ştiu că te gândeşti la acea femeie din New York. Totul o să fie bine. Vei vedea.

-Cum poți fi aşa optimist?

-Ce alternativă am? Să fiu disperat? Să plâng în continuu?

-Eu aşa aş face.

-De aceea eu sunt Protejatul, şi tu Veghetorul.

Paul zâmbi. Adevărul era că nu prea avusese tangență cu copii, şi nu prea ştia ce putea să-i spună şi ce nu. Cât adevăr putea să suporte Rupert?

-Poți să-mi spui ce ai pe suflet.

-Nu ştiu dacă cunoşti faptele, dar s-ar putea să nu supraviețuieşti.

Rupert îl privi şi aprobă.

-Ştiu asta.

-Dacă te va prinde...

-Mă va prinde sigur.

-Va încerca să te convingă să treci de partea sa.

-Ceea ce nu va reuşi, deoarece m-am decis deja.

-Dacă nu-i vei face pe plac, te va ucide, înainte să se împlinească momentul alegerii. Atunci vei muri ca un om.

-Cunosc acest riscuri. Nu mi-e frică de el. Tu mă vei apăra.

-Eşti prea sigur pe puterile mele. Eu sunt un simplu vânător de vampiri. Până acum nu am avut de-a face cu creaturi aşa puternice cum spui tu că e... monstrul.

-Nu vei fi singur.

crist
i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

-Tu nu mă vei putea ajuta.
-Nu eu. Cei de la Sediu.
-Nu vreau să apelez la ei. Nu-mi plac metodele lor.
-Fără ei nu vei avea mari şanse să mă salvezi pe mine şi nici pe tine.
-Sunt prea brutali.
-Exact de ei vei avea nevoie. Crede-mă.

Prânzul decurse foarte liniştit. Paul, Rupert şi Maddox alături de alți doi vânători serviră masa.

-Şi cum se face voinicul nostru?

Paul îl privi pe Rupert care înfuleca.

-Este mai isteț decât îmi închipuiam.

-Aşa sunt cu toții. De cum se nasc ştiu mai multe decât noi. Acest lucru poate să-i facă de multe ori enervanți. Când încep să-ți dea sfaturi despre cum să-i aperi, începi să te întrebi cine este Veghetorul şi cine e Protejatul.

-Vreau să văd Laboratorul, spuse Rupert.

Amândoi a încremeniră.

-I-ai spus despre el?

-Nu.

-Nu vă faceți probleme. În timp ce voi ați discutat am fost puțin prin mintea vecinilor de masă.

Paul şi Maddox se priviră scurt, stupefiați.

-Trebuie să cer aprobare, spuse Maddox. Cred că eşti prea mic pentru a înfrunta experimentele care se petrec în acel loc.

-Nu voi fi traumatizat. Viziunile mele sunt mai groaznice decât ceea ce voi vedea acolo.

Cei trei aşteptau în fața Laboratorului ca uşa să se deschidă. Păşiră în încăperea spațioasă. Rupert privi în ansamblu şi îl prinse de mână pe Paul. Acesta nu ştia cum să reacționeze. Îi strânse şi el mâna.

-Simt atâta răutate şi ură în acest loc, îi şopți el lui Paul.

Se opriră în fața unui Kiddo. Când acesta îl observă pe Rupert, deveni agitat şi începu să țipe, vroia cu toată puterea să rupă cuşca. Rupert se desprinse de mâna lui Paul şi se apropie de cuşcă. Deodată vampirul tăcu şi se trase într-un colț. Îl privea pe Rupert cu teamă şi nici nu avea curajul să clipească. Şopti doar...

-Luați-l de aici. Vă implor.

Paul îl trase pe Rupert din acel loc. Când îl privi în ochi, copilul avea o expresie gravă, înspăimântătoare chiar.

-Rupert. Ce i-ai făcut?

-I-am spus doar ce voi face cu el dacă îl prind.

Se opriră în fața camerei unde era închis vampirul imobilizat între plăcile de plexiglas. Când îl văzu pe Rupert încerca să se zbată, dar nu reuşi. Puteau observa cum muşchii i se încordau, încercând să evadeze parcă din propriul trup.

-Cred că ar trebui să ieşim, spuse Maddox. Prezența ta aici îi bulversează prea tare pe

cristi
mir
ea
ulti
mul
înge
r

prizonierii noştrii.

În ziua care a urmat, Paul încercă să găsească pe internet informații despre familia lui Rupert. După cum se pare şi mama şi sora lui mai mare erau decedate. Tatăl lui nu a fost trecut în actele spitalului unde se născuse. Maddox îi spuse lui Paul, că de cele mai multe ori aceasta era situația Protejaților. Proveneau din familii destrămate, naşterea părând a fi o greşeală pentru părinții acestora.
Aşteptarea asta era groaznică. Mai trei zile şi nu puteau face nimic. Să plece de pe insulă? Nu era o soluție. Monstrul îi va găsi oriunde. Paul era sigur că acesta ştia deja unde se aflau, ştia că aici nu putea intra. În ultimele zile observase parcă în trecere o siluetă pe acoperişul clădirii de vis-a-vis. Poate mintea îl păcălea, dar simțea că ceva îl urmărea.
În acel moment precis simțea că se pregăteşte un atac asupra Sediului.

În noaptea spre ultimele două zile, Paul avu un somn foarte neliniştit. Când auzi sirena, tresări. Imposibil, aveau un intrus în Sediu.

Rapirea

Era mai simplu decât îşi imaginase. Sistemul de securitate ale Sediului i se părea lui Dorian o joacă. Veni cu un grup de vampiri din armata sa pentru a găsi copilul. Trebuia să-l aibă. Acum ori niciodată.
Controlară camerele. Vânătorii începeau să apară şi să se lupte cu vampirii. Urcă treptele maiestuoase şi mângâie balustrada sculptată. În timp ce în spatele său se afla o luptă în desfăşurare, Dorian admira arhitectura clădirii, picturile de pe pereți, covoarele.
Când ajunse pe coridorul cu camera lui Paul, observă două siluete. Ei erau. Aceştia o luară la fugă pe o altă scară spre holul principal pentru a se ascunde în camera de arme. Alt loc nu-i venia în minte lui Paul. Îl trăgea pe Rupert după el.
Când dădu de hol, în acesta măcelul era în plină desfăşurare. Sângele țâşnea din oameni şi vampiri. Paul auzi vag şoapta lui Rupert când îl văzu pe Dorian în mijlocul măcelului stând calm.

-Dorian, spuse Rupert.

Când Paul îşi îndreptă privirea spre copil, o umbră prea rapidă pentru a o recepta i-l smulse din mână. În secunda următoare observă că Dorian stătea în acelaşi loc cu Rupert de mână.
Îl observă pe Maddox care se îndreptă spre un întrerupător care semăna cu cel care declanşează alarma pentru pompieri. Când apăsă pe el, toată clădirea fu invadată de o lumină violetă puternică. Erau becuri cu ultraviolete instalate peste tot. Colacul de salvare, aşa îl numea Maddox deobicei.
Paul observă cum toți vampirii din jurul lui Dorian luară foc şi se transformară în scrum. Doar acesta stătea la fel de pasiv în acelaşi loc, nelăsându-se impresionat de lumina ucigătoare.
-Să fim serioşi, spuse Dorian şi începu să r[illegible]cu poftă. Ce primitiv. Îl privi pe Paul în

crist
i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

ochi, şi acesta simți pentru o fracțiune de secundă teama adversarului. Nici nu reuşi să se dezmeticească, că acesta dispăru pe lângă el cu o viteză prea mare ca să-l perceapă.

Maddox privi măcelul din jurul său. Erau câțiva vânători răniți, unul mortal. Peste tot sânge şi scrum. Se apropie de Paul, care încă nu îşi revenise.
-Nu a murit, spuse Paul.
-Aşa se pare.
-Dar este vampir.
-Este şi vampir.
-Şi ce altceva?
-Nu ştiu. Este prima dată când îl vedem. Hai să mergem să vedem dacă Paris a descoperit ceva.

Coborâră la subsol unde se afla biroul lui Paris. Sunară. Uşa se deschise cu un sunet electric. Paris se afla în fața monitorului şi butona de zor. Când cei doi se opriră în fața ei îşi ridică privirea.
-Nimic. Nici un rezultat. Am căutat după numele murmurat de Rupert. Nimic sub numele de Dorian. Am încercat şi cu programul nostru de recunoaştere a fețelor după imaginea primită de la camera de supraveghere. Nimic.
-Dar este imposibil. Cum se poate ca o astfel de creatură să rămână neobservată atâția ani? Trebuia să fi făcut ceva care să atragă atenția asupra sa, sau să fie văzut în acțiune de către cineva din Organizație.
-Nimic, de parcă ar fi apărut peste noapte cu superputerile sale şi ne fură ultimul înger.
-Rupert mi-a spus că o să-l răpească. Ştia că va reuşi să treacă de sistemul de securitate.
-Ce ştia Rupert despre el?
-Doar că îşi ucide victimele foarte violent. Preferă femeile cu care face sex înainte de a se hrăni cu ele. Mai mult nu ştia să-mi spună. Îl numea monstrul. Până nu a fost față în față cu el nu i-a ştiut numele.
-Dorian a comunicat cu el prin telepatie.
-Trebuie să-l găsim. Mai avem două zile, spuse Paul.

IaDul

Când Dorian reveni cu Rupert la ascunzătoarea sa, armata jubila. Nu cunoşteau motivul sau însemnătatea capturii, dar ei jubilau. Îl ascunse pe Rupert de ochii lui Zelma. Încă nu avea voie să-l vadă. Acum el trebuia să petreacă puțin timp cu Rupert.

Intră în camera sa şi încuie uşa. Rupert se aşeză pe un fotoliu, îşi ridică picioarele pe acesta. Era îmbrăcat doar în pijama. Dorian îi dădu o pătură şi se aşeză pe fotoliul din fața sa.
-Iată-ne față în față. M-ai aşteptat?
-Ştiam că vei veni.
-Vroiai să vin?
-Poate...

cristi mir ea ulti mul înge r

-Ți-au plăcut spectacolele pe care ți le-am trimis în exclusivitate?

-Cam sângeroase. Nu vei primi nici un premiu pentru interpretare.

„Copilul ăsta face pe deşteptul cu mine”, îşi spuse Dorian.

„La ce te aşteptai”, interveni Rupert în mintea sa.

-Nu credeam că eşti aşa bun.

-Nimeni nu mă crede în stare de multe. Sunt doar un copil.

-Ce modest eşti. Eu cred că eşti mai mult decât un copil.

-Eu sunt ultimul.

-În locul tău nu m-aş pripi. Unele lucruri se pot schimba foarte rapid. Dacă eşti prea obraznic vom vorbi despre tine la trecut, adică ai fost ultimul.

-Sunt prea important ca să mă ucizi.

-Nu mai spune. De ce crezi că eşti aşa imporant? Că după tine nu se va mai naşte altă persoană cu această predispoziție? Poate ai dreptate, sau poate nu. Oricum chestia asta cu ultimul înger consider că este doar birocrație. Cine ține socoteala?

-Cineva o ține.

-Sunt sigur că doar dragii tăi oameni fac asta. Doar pe ei îi interesează că timpul trece şi că ceva are un început şi un sfârşit. Pentru cei veşnici ca tine şi ca mine, chestiile astea sunt mizilicuri.

-Crezi că aşa mă vei convinge să vin de partea ta?

-Cine spune că am nevoie de tine de partea mea? Nu încerc să conving pe nimeni.

-Atunci ce-i cu toată mascarada asta? Îți place să te dai în spectacol în fața muritorilor?

Dorian nu răspunse, atunci Rupert zâmbi.

-Spectacolul a fost pentru o singură persoană, nu-i aşa? Sperai să-l bagi în sperieți, când de fapt tu eşti cel care e speriat de el.

-Aberații. Nu mi-e teamă de nimeni.

-N-aş băga mâna în foc.

Dorian se ridică brusc şi se apropie de Rupert. Stăteau față în față. Ochii lor sclipeau în lumina pală.

-Ce cauți în mintea mea? întrebă Rupert.

-Vreau să găsesc decizia.

-Încă totul e deschis. Arată-mi oferta ta.

-Lor ce le-ai spus?

-Că m-am decis.

-Deci vrei să fii înger...

-Poate nu. Asta depinde de oferta ta.

-La fel de bine te-aş putea ucide acum şi nu mai trebuie să decizi.

-Şi asta este o posibilitate. Dar cred că e prea tentant să mă ştii de partea ta, decât deloc.

-Nu te cred. Nu se poate să fii chiar atât de mârşav. Totuşi eşti doar un copil. Ai doar şase ani şi ceva.

-Chiar tu eşti cel care vorbeşte despre vârstă şi mârşăvie.

-Poate chiar eşti autentic. Poate dualitatea bine/rău încă nu s-a decis încă. Poate atunci când ai binele în față eşti bun şi când ai răul în față eşti rău.

-Eu consider doar că îmi extind puțin orizontul. Nu e bine să iei decizii pripite. Un lucru însă mă deranjează la cei răi.

-Şi-anume?

-Răii deobicei pierd. E adevărat că în lupte ici câştigă destul de des, dar când e în joc

'cristi mirea ultimul înger

bunăstarea omenirii, nu prea aveți şanse.
-Prostii. Acum cunoşti şi statisticile?

-Nu e nevoie. Cei buni sunt mai numeroşi decât cei răi.

-Serios?

În acel moment prinse capul lui Rupert între palme şi îl trase într-o călătorie imaginară prin mintea celor care treceau pe străzile alăturate buncărului. Unul dintre trecători vorbea la telefonul mobil cu soția pe un ton foarte drăgăstos, dar în minte sa dorea să o ucidă, o altă femeie îşi plimba câinele şi se gândea la cum să otrăvească pisica vecinului, sau copii care îşi doreau să se bată până la sânge pentru locul de la geam din autobus.

Reveniră în acea încăpere.
-Ai văzut? Lumea nu e aşa bună cum credeai.
-Şi asta ce înseamnă?
-Că de data aceasta vom câştiga.

Zelma era neliniştită. Era obişnuită ca Dorian să nu-i spună totul, însă de data aceasta i se părea dubios. Ştia că găsise copilul. Auzise zvonurile de la ceilalți. I se părea ciudat că nu a chemat-o să-i arate prada. De obicei îi plăcea să se laude.

Faptul că îl ținea ascuns de ea nu-i plăcea. Ce punea la cale? E adevărat că îl cunoştea doar de câteva luni, dar până acum a reuşit să-şi creeze o imagine a personalității lui. Nu era genul care să se ascundă. Era un exhibiționist.
Mai o zi şi totul se va termina. Ştia că trebuia să facă inevitabilul. Trebuia să de acel telefon de care îi era teamă. Doar aşa putea îndrepta ceva din răul provocat.

Rupert era extenuat. Dorian nu pierdea nici un minut pentru a-l convinge pe puşti că partea sa era cea mai bună alegere.

-Dacă vei fi alături de mine nu vor exista reguli. Vei putea face ce doreşti.

-Atâta vreme cât acel lucru corespunde cu ceea ce vrei tu. Ce se va întâmpla dacă îmi vei cere să ucid pe cineva şi eu nu voi fi de acord?

-Dacă vei alege partea mea vei fi de acord. Atunci nu te vei mai întreba de ce să ucizi. Atunci mă vei întreba pe cine să ucizi?

-Dacă mă vei face vampir după ce aleg aceasta, ziua nu voi putea ieşi din ascunzătoare.
-Dacă alegi să fii demon, nu vei mai avea această problemă. Ce-ar fi să-ți ofer o avanpremieră a ce se va întâmpla dacă vei face alegerea greşită.

-Greşită din punctul tău de vedere.
-Din orice punct de vedere.

Îi prinse capul între palme şi îl duse cu mintea pe un teren de luptă. Noaptea era brăzdată de fulgere şi putea distinge multe chipuri pe care le-a cunoscut la Sediu care se luptau cu vampirii. Îl văzu pe Paul cum învârtea sabia şi îşi croia drum printre cei morți. Dar aceştia erau prea mulți. Îl duse apoi cu mintea într-o peşteră care era adaptată pentru o cameră de tortură. Îl văzu pe Paul în lanțuri. Vampiri îl biciuiau. Apoi lingeau dârele de sânge de la biciuire.

-Toate astea nu trebuie să se întâmp

crist
i
mir
ea
ulti
mul
înge
r

-Mă şantajezi?
-Îți arăt doar variantele posibile.
-Şi dacă te urmez, ce se va întâmpla cu ei?
-Tu vei decide.
Rupert nu spuse nimic pentru ceva vreme.

-Vreau să văd şi avantajele. Până acum mi-ai arătat ce se întâmplă dacă nu voi fi de partea ta. Dar dacă voi fi demon, ce avantaje voi avea, în afară de faptul că voi putea face ce vreau, lucru care îl fac şi acum.
-Nu vei mai fi considerat un monstru. Nimeni nu va mai arăta spre tine că ai aripi. Vei fi frumos exact pentru că eşti ceea ce eşti.
Vocea lui Dorian devenea tot mai moale şi se şerpuia în urechea lui Rupert unde se cuibărea, conferindu-i un sentiment de confort. Pe fața lui Rupert apăru un zâmbet, la început nevinovat apoi şiret, demonic.

-Ți-ar place, nu-i aşa?
-Da...

-Te vei putea răzbuna pe infirmierele de la orfelinat care îți spuneau că eşti un lucru drăcesc, că malformațiile tale sunt un semn demonic.

-Da...

Zelma închise telefonul mobil. Acum nu mai exista întoarcere. Dacă era adevărat că Dorian avea copilul, însamna că cel pe care l-a căutat era undeva în acel buncăr. Cel pe care de mult timp îl aşteptase era aproape de ea. Trebuia să-l găsească. Trebuia să fie al ei. Poate până la urmă tot teatrul acesta meritase. Deoarece îl va avea pe el, pe ultimul înger.
Vru să părăsească încăperea. În fața uşii se aflau doi vampiri, care îl escortau de obicei pe Dorian.

-Stăpânul doreşte să te vadă.
O luaseră de subsoară şi o târâră după ei.

Drumul spre pierzanie

Mai erau doar câteva ore până ce apunea soarele şi până ce Rupert trebuia să ia hotărârea cea mare. Sediul era în alertă. Paul nu mai avea răbdare. Ştia că ultima luptă era poate cea mai periculoasă din viața sa. O întreagă echipă de vânători, printre care se aflau şi Paris cu Maddox, îşi pregăteau armele pentru acest atac.
Paul privi fotografia lui Rupert şi se întreba ce o fi în mintea acelui copil, răpit de Dorian. Ştia că nu era un copil obişnuit, că gradul său de maturitate psihică depăşea cu mult pe cea a multor adulți. Însă totuşi era un copil. Se ataşase de el şi aceasta nu era bine, după cum i-a relatat şi Maddox.
Acum trebuia să-l salveze. El era Veghetorul, iar Rupert era Protejatul. Ştia că pentru mulți acesta era drumul spre pierzanie. Mulți dintre vânători nu se vor întoarce. Însă aceasta era unica lor şansă. Paris îl asigurase că îi va aştepta o armată de vampiri pe care

cristi
mirea
ultimul
înger

era sigură că Dorian îi ține însetați de ceva vreme pentru a-i face şi mai agresivi.
Maddox era mai optimist. Ştia că aveau arme de ultimă generație, concepute special pentru combaterea vampirilor. Ştia că va fi iar față în față cu Dorian, cel care era sigur că i-a ucis Protejatul.

Dubițele negre pline cu vânători o porniră la drum. Soarele se pregătea să apună şi mai erau doar câteva ore până ce totul se va sfârşi.

Paul stătea față în față cu Paris care îl privea cu severitate.

-Nu trebuie să disperi.

-Nu am mai participat la o acțiune de acest gen. Eu sunt un simplu vânător, care cutreiera țara şi extermina mici cuiburi. Dar am impresia că nu sunt pregătit pentru război.

-Nimeni nu este. Pentru aşa ceva nu te poți pregăti, îi spuse Paris. Niciodată nu vei şti ce te aşteaptă. Fiecare luptă decurge altfel. Antrenamentul îl ai. Acum trebuie doar să te concentrezi şi să te foloseşti de avantajul tău: Dorian are o reținere când este vorba despre tine.

-Eşti sigură că locul indicat este cel bun, deoarece nu aş vrea să ne trezim singuri în mijlocul unei păduri, când de fapt totul are loc la 100 km depărtare.

-Poți fi sigur că acolo se va întâmpla totul. Informația este direct de la sursă.

-Poate e o capcană.

-Sigur e o capcană. Suntem aşteptați, dar asta e bine.

-E bine?

-Da. Pentru că şi Rupert va fi acolo.

-Şi de ce eşti sigură că sursa ta nu ne-a mințit?

-Pentru că o cunosc pe Zelma.

-Zelma?

-Este o agentă de-a noastră infiltrată.

-Şi asta îmi spui doar acum? Puteam deja de mult să mergem să-l salvăm dacă ştiam unde este.

-Nu e aşa simplu. Zelma ni s-a alăturat acum cinci ani şi era o bună vânătoare, dar ea considera că metodele noastre nu sunt eficiente. Spunea că poți ucide dușmanul doar din interior. Noi, bineînțeles că nu am fost de acord cu ea. Însă nu ne-a ascultat şi s-a lăsat transformată de un vampir. De atunci a fost exclusă din organizație. Nu mai puteam avea încredere în ea. Nu mai era om. Putea să joace un joc dublu. Dar ne-am înşelat. Era chiar foarte eficientă. În ultimele luni însă pur şi simplu a dispărut. A spus că noul caz care considera că era important, o obliga să se izoleze de noi. Cum multă vreme nu am primit nici o veste de la ea am crezut fie că a fost ucisă sau loialitatea ei față de Organizație nu mai exista.

-Poate că nu mai este loială Organizației, spuse Paul. Se poate că lucrează împreună cu Dorian şi ne întinde o cursă.

-Totul e posibil, însă instinctul meu îmi spune că puteam avea încredere în ea.

-Crezi că faptul că are nevoie de sânge nu a schimbat-o? Crezi că nu a ucis nici un om pentru sânge?

-Cum să nu. Sunt convinsă că a făcut asta. Doar lucrează sub acoperire. Şi polițiştii care lucrează sub acoperire trebuie să facă delicte pentru a nu fi descoperiți.

cristi
mir
ea
ulti
mul
înge
r

-Am uitat că voi, cei de la Sediu aveți alte principii decât am eu. Pentru voi o viață nu contează...

-Dacă prin ea salvăm mii de alte vieți. Sunt victime colaterale. Cu ajutorul ei am exterminat multe organizații secrete ale vampirilor.

-Presupun că nu are acces în Sediu.

-Acesta este singurul lucru care nu are voie să-l facă. I-am spus că acest privilegiu l-a pierdut odată cu transformarea ei.

Soarele dispăru după orizont şi neliniştea în cei închişi în dubițe creştea. Nimeni nu ştia nimic despre Dorian. Era o fantomă pentru baza lor de date. Nu ştiau cu ce puteri au de-a face. Asta era ceea ce ura Paul cel mai mult. De data aceasta nici cartea s-a cu îngeri şi demoni nu-l. Toată noaptea a răsfoit-o pentru a găsi un indiciu. Nimic. De parcă a apărut de pe o zi pe alta, puternic, imunt la soare şi diabolic.

Rupert era acum ultimul pion în jocul de şah al binelui şi răului.
El conta cel mai mult, şi pentru salvarea sa trebuia să facă orice. Trebuia să se folosească de teama lui Dorian față de el. Asta era singura sa şansă în această luptă inegală.

Maşinile se opriră. Uşile dubițelor se deschiseră. Cu toții ieşiră afară. Se grupaseră în jurul lui Paris.
-De aici vom merge pe jos. În depărtare se vede o lumină. Acolo trebuie să ajungem. Fiți cu ochi-n patru şi ucideți câți mai mulți vampiri.

Stonehenge

Porțile de piatră care formau un cerc, cu altarul de sacrificiu în mijloc, era locul perfect pentru ceremonie. Stonehenge dăinuia de mii de ani, de pe vremea celților şi era folosit în scopuri oculte. Dorian simțea energia negativă pe care o emana monumentul. Porțile erau luminate de făclii. În jurul pietrelor se strânseră o mulțime de vampiri care urmăreau în linişte ceremonia.
Pe altarul de sacrificiu era imobilizată Zelma. Aceasta se zbătea, dar lanțurile nu cedau. Toată puterea ei de vampir nu o ajuta pentru a se elibera. Din spatele lui Dorian apăru Rupert. Ochii îi sclipeau în focul făcliilor.

-Zelma, draga mea. Îi mângâie fața. M-ai trădat. Nu a fost frumos din partea ta.

-De când ştii?

-De când ştiu? Stai să mă gândesc. Mai şti când ne-am întâlnit prima dată, în acel club?
-Da...

-Nu a fost o coincidență. Tu poate ai crezut că ai pus la cale un plan excelent de a mă spiona, când eu deja de mult timp te vroiam în preajma mea. Tu ai fost marioneta mea. A fost chiar foarte distractiv să te văd cum îți calci în picioare principiile doar pentru a mă ucide.

-De ce ai nevoie de mine?
-Ştii, încrederea e bună, dar şantajul e şi mai bun.

cristi mirea ultimul înger

-Vor veni să te ucidă.
-Băieți, spuse Dorian şmechereşte. Mâncarea la domiciliu va veni în câteva minute. Bineînțeles că vor veni. Doar aşa am plănuit eu. Doar că pe mine nu mă vor ucide.
În acel moment îl ridică pe Rupert pentru ca Zelma să-l vadă.
-Pe el îl căutai, nu-i aşa?
Zelma începu să se zbată. Îl scuipă în față.
-Rupert, fă cunoştință cu Zelma. Ea este sora ta.
Fața copilului încremeni. Mintea i se goli şi simți cum Dorian pune stăpânire pe el. Îi auzea şoaptele pe o limbă pe care nu o înțelegea, dar pe care o simțea.

-Organizația ştie că eşti sora lui?

-Nimeni nu a ştiut.

-Eu am ştiut. Mintea ta nu o poți bloca aşa cum credeai. Pot intra şi ieşi din ea când am chef. Cred că este foarte prețios pentru tine, dacă ai acceptat să devi vampir, doar pentru a-l proteja. De mine însă nu poți să-l protejezi. El este deja al meu.
Ochii lui Zelma se umplură de lacrimi. Îl privea pe fratele ei care avea acea privire gravă, demonică. Renunțase la viață pentru a evita acest moment, şi acum coşmarul ei devenea realitate.

Capul unui vampir căzu la pământ şi se rostogoli înspre altar. Toată armata de vampiri deveni agitată şi căuta prin noapte duşmanul invizibil. Nu puteau să-i detecteze din cauza costumelor care aizola căldura corpului. Nu-i vedeau, dar îi simțeau. Simțeau aroma sângelui care era pompat prin vine.
-Linişte, urlă Dorian. Toate la timpul lor. Prima dată afacerile şi apoi ospățul. Lăsați-l să treacă. Vreau să vadă spectacolul.
Din umbră apăru Paul. Se apropie de altar.

-Mă bucur că ne revedem.
Paul îl fixă pe Rupert, dar avea impresia că nu-l mai putea vedea. Acolo era doar trupul copilului pe care trebuia să-l salveze. Restul parcă nu mai exista.
-Te bucuri?
-Trebuie să-l salvezi... murmură Zelma în direcția lui Paul.
-Cum?

-Vezi dragă prietene, aceasta este întrebarea. Cum să salvezi copilul, când şti foarte bine că nu-l poți salva. Doar el se poate salva. El trebuie să ia decizia. Tu nu poți face asta în locul lui.

Unghia ascuțită a lui Dorian zgâria fin fața lui Rupert.

-Problema voastră este că ştiți foarte puțin. Mereu credeți că sunteți la curent cu toate noutățile din lumea noastră datorită informatorilor voştri fideli. O privi pe Zelma şi îi mângâie părul zâmbind. Dar nici acum nu ați aflat cine sunt eu. Ce înfiorător.
-Cine eşti? îl întrebă Paul sever.

-Deja mi-e frică de tine. Eu sunt cel ce nu avea voie să se nască. Eu sunt cel care e rodul contopirii a doi demoni. Eu sunt copilul celui ce a fost ucis de mama mea. Eu sunt cel care m-am hrănit cu interiorul mamei mele. Eu sunt cel pe care ai încercat să-l arzi. Eu sunt fiul lui Lili.

Paul păli la față. Nu era posibil. Totul s-a întâmplat acum un an şi bărbatul din fața sa avea cel puțin 35 de ani.

-Ba este posibil. Eu cresc mult mai repede decât oamenii, pentru că nu sunt om. Ai fost de față când m-am născut şi ai văzut ce repede s-a petrecut totul. Şi Rupert... îl privi pe băiat. El este inutil.

Îl împinse către vampiri care se pregăteau de atac, însă Dorian îi privi cu strictețe şi se liniştiră.

-Este inutil, deoarece nu el este ultimul, ci eu.

În acel moment îşi dădu jos haina şi din spatele lui se înălțară aripile negre ale demonului. Paul încremeni. La fel şi cei prezenți la ceremonie.

-Dar cum?

-Cum de nimeni nu a ştiut de mine? Păi eu nu sunt om, nu umblu prin spitale să fiu înregistrat, ucid toți martorii şi exist doar de un an. Ceea ce este cel mai practic este că sunt deja demonic din naştere, aşa că nu trebuie să mă hotărăsc.

-De ce tot acest spectacol?

-Pentru că te vreau pe tine.

-Mă puteai ucide deja de mult timp, dacă asta urmăreai.

-Da. Aş fi putut. Dar trebuia mai întâi să te cunosc. Şi în plus e mai distractiv să te văd suferind. Să văd că pierzi ceva drag.

Paris nu mai putea aştepta. Deja auzise prea multe. Trebuiau să termine ceea ce au început.

-Aprindeți lanternele, spuse Paris în emițătorul trupei. Deodată fiecare umbră apăsă pe un buton şi aprinseră lanternele prinse pe pieptul costumelor.

Lumina cu raze ultraviolete străpunse noaptea şi începea să ardă părți ale vampirilor. Aceştia nu mai aşteptau ca Dorian să le dea voie, ci se năpustiră asupra vânătorilor. Încercând să se apere de raze, lupta parcă devenea mai egală. Paul scoase sabia şi se năpusti asupra lui Dorian. Acesta dispăru brusc şi apăru în spatele său cu o sabie în mână.

Începu o luptă sângeroasă în care Rupert rămase stană de piatră, fiind parcă în o altă lume. Unul dintre vânători o eliberă pe Zelma. Aceasta îl luă pe Rupert şi îl ascunse după o stâncă. Luă şi ea o sabie şi se lupta împotriva vampirilor.

Paul fu rănit de sabia lui Dorian, însă nu destul de grav pentru a se opri. Luă o făclie şi începu să o joace în fața acestuia. Observă teroarea în ochii lui Dorian. Îl îngrămădi într-o stâncă. Apropie sabia de gâtul lui şi spuse.

-De asta ți-e teamă de mine. Deoarece odată era să te ucid cu focul. De aceea nu te-ai apropiat până acum, deoarece nu ştiai ce am eu ce îți provoacă frică. Se spune că amintirile din copilărie îți pot marca toată viața. Am dreptate?

Dorian îl privea speriat, precum un copil. Toată fălnicia sa părea distrusă sub cuvintele imperative ale lui Paul.

-Vroiai să-ți studiezi dușmanul. Ai creat tot teatrul ăsta în speranța că mă vei înmuia pe plan sentimental, că mă voi ataşa atât de tare de copil, încât voi deveni slab şi mă vei putea învinge. Se vede că nu eşti om, deoarece ai şti atunci că acest lucru doar mă înfurie, îmi dă putere. Mă hrănesc din ura față de tine.

Dorian îşi strânse puterile şi se feri de lama sabiei, însă era vizibil slăbit. În timp ce pe câmpul de luptă sângele curgea, în depărtare se pregătea o furtună cu tunete şi fulgere. Această imagine îl trezi pe Rupert la realitate, deoarece coincidea cu cea din

cristi
mir
ea
ulti
mul
înge
r

viziunea pe care i-a arătat-o Dorian.

Paul reuşi să-l rănească de câteva ori pe Dorian, care acum încerca să se apere cu ce prindea în mână. În acel moment trupul lui Rupert începu să lumineze. O lumină albă îl învăluia şi îi apărură aripile albe care nu erau materiale, ele fiind amputate. Lumina din jurul său deveni tot mai puternică şi dinspre el porni o undă de şoc care îi orbi temporar pe toți vampirii.

Maddox zâmbi şi se puse să ucidă cât mai mulți vampiri. Rupert se apropie de Dorian care zăcea la pământ ameninţat de sabia lui Paul. Îi atinse fruntea. Pielea lui începu să ardă acolo unde îl atinse copilul.

-Şi totuşi contez, spuse Rupert. Poate că nu sunt ultimul, dar exist şi m-am decis.

Rupert îi aruncă o privire lui Paul, care îi reteză capul lui Dorian.

Paul luă sabia şi luptă mai departe. Din umbra stâncilor apăru Zelma care se apropie de Rupert. Îl privi şi îi zâmbi. Îl strânse în braţe.

-Mă bucur că ai luat decizia cea bună.

-Dar trebuie să pleci...

-Cei de la Sediu vor avea grijă de tine.

Zelma dispăru în întuneric.

După ce lupta se sfârşi se strânseră cu toții în mijlocul cercului de piatră şi priviră trupul fără cap a lui Dorian cum stătea proptit de altarul de sacrificiu.

-Poate că aici am câştigat noi, dar am eliberat un demon mai puternic în lumea de dincolo. Îngerii vor avea parte de lupte grele.

-Nu sunt atât de sigur. Biologic, Dorian avea doar un an. Deci nu a depăşit limita de saşe. Cred că regulile aste sunt valabile şi pentru el.

-Să sperăm, spuse Paris.

Rupert îl luă de mână pe Paul şi cu toții se îndepărtară.

New York City

Misiunea lui Paul luă sfârşit. Cei de la Sediu aveau să aibă grijă de Rupert şi aveau să îl educe în spiritul Organizației. Acest lucru îl cam nelinişştea pe Paul, dar ştia că aşa era cel mai bine. El nu ar fi fost un exemplu prea bun.

Zborul înapoi la New York trecu repede. Rupt de oboseală dormise mai tot timpul.

Edward îl aşteptă la aeroport şi îl aduse la parohia sa.

-Cum te-ai descurcat?

-Încă sunt viu.

-Mă bucur că misiunea a fost un succes. Şi tu care nu credeai că ai stofă de Veghetor.

După ce făcu un duş, trebui să o vadă pe Mandy. Ştia că era deja noapte, dar simțea nevoia să o vadă. Urcă în maşina s[illegible]re nu mai era prăfuită, deoarece Edward a

cristi
mirea
ultimul
înger

avut grijă să fie spălată. Parcă în faţa blocului ei.
Era fericit că scăpase cu viaţă. Acum însă i se făcea teamă de revederea cu ea. Oare mai simţea la fel pentru el? Urcă treptele şi bătu în uşă. Auzi încuietorile cum se desfăceau şi uşa se deschise. Mandy îl privi zâmbind. Paul o strânse în braţe.
După câteva minute stăteau în camera de zi şi povesteau. Paul îi relată despre peripeţiile sale din Europa, iar Mandy îl asculta. Apoi Paul deveni serios.
-Cum merge cu Ella?
-Am ucis-o.

-Poftim?

-Paul... m-a atacat. M-a muşcat şi nu ştiam ce să fac, aşa că am scos-o pe balcon şi am încuiat uşa. Am lăsat ca soarele să o ardă de vie.

Începu să plângă. Paul veni lângă ea şi o strânse în braţe.

-Sunt sigur că nu ai fi putut face altceva.
-A venit la mine şi mi-a spus că vrea să fim la fel. Când a văzut că nu sunt de acord a sărit pe mine şi m-a muşcat. Aproape că m-a omorât când am reuşit să o arunc de pe mine. S-a lovit de o vază şi s-a tăiat. Repede vroiam să o bandajez când aroma sângelui ei mi-a atins buzele. Am început să beau din rana ei.

Paul amuţi. O privi cu teamă.

-Când am secătuit-o, am aruncat-o pe balcon.

Fără să mai spună altceva, îşi dezveli colţii şi îi înfipse în gâtul lui Paul. Acesta nu mai reuşi să gândească. Cum de simţul lui pentru vampiri dăduse greş? Cu siguranţă că implicarea sentimentală îl făcuse să nu dea importanţă semnalelor. Simţea cum îl părăseşte putearea.

După ce termină, Mandy se şterse pe gură şi intră în dormitor. Se băgă în pat şi adormi.

15 septembrie 2004

COD ACCES INTERNET

NUME: hemoglobina2
PAROLĂ: paul

cristi
mir
ea
ulti
mul
înge
r